CP
SF
30
Pat Cadigan • ÎNGERUL
Liviu Radu • ALTE CRONICI
Mircea Opriță • O FLOARE PENTRU CĂPITAN
Stephen Baxter • MINA GRAVITAȚIONALĂ
Liviu Surugiu • ULTIMUL VIS AL LUI MART SENSON
Viorel Pîrligras / ZONA DE EST
colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA

4/2015/CPSFA 30/serie nouă

Pat Cadigan • ÎNGERUL / 3

Liviu Radu • ALTE CRONICI / 26

Mircea Opriță • O FLOARE PENTRU CĂPITAN / 29

Stephen Baxter • MINA GRAVITAȚIONALĂ / 49

Liviu Surugiu • ULTIMUL VIS AL LUI MART SENSON / 60

Viorel Pîrligras • ZONA DE EST / 83

Coperta & design: Ana NICOLAU / Imagine: Tudor POPA,
Ilustrație interioară: Tudor POPA
Redactor-șef: Marian TRUȚĂ / Redactor: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Magda BITAY / Editor fondator: Valentin NICOLAU

colecția de povestiri
științifico-fantastice
ANTICIPAȚIA
ISSN 1220-8620

îngerul

pat cadigan

MAI STAI puțin cu mine, Îngerule, l-am rugat, iar Îngerul mi-a spus că rămâne. Era bun cu mine, i-ar fi plăcut oricui să-l aibă lângă el într-o noapte rece, când n-avea unde să meargă. Stăteam amândoi la colț de stradă şi ne uitam cum trec maşinile şi oamenii pe lângă noi. Străzile erau luminate ca de Crăciun, ardeau lămpile şi luminile magazinelor, beculețele marchizelor clipeau deasupra cinematografelor şi librăriilor deschise toată noaptea. Erau cele mai frumoase ore ale serii în partea de est a zonei centrale. Îngerul se obişnuia cu atmosfera şi cu felul în care îmi petreceam eu serile. Adică stând pe-afară, ce altceva să fac? Era Îngerul meu acum, era al meu din noaptea aceea rece când mă duceam acasă, unde altundeva să merg, când l-am găsit şi l-am luat cu mine. E bine să ai pe cineva să-l iei cu tine, să-l îngrijeşti. Îngerul ştia treaba asta. A început să aibă şi el grijă de mine.

Ca acum, de exemplu. Stăteam acolo cu el de-o vreme şi mă uitam în jur, la nimic şi la toate, la maşinile care treceau, unele oprindu-se câteodată la curvele care-şi făceau veacul pe bordură. Şi atunci, cu colțul ochiului, am văzut cum ies din Înger, lucioase ca scânteile, dar curgătoare ca apa. Artificii argintii. M-am întors şi l-am scrutat de sus până jos, dar nu le-am mai văzut. El s-a răsucit şi a zâmbit scurt, ca stânjenit că le văzusem. Nu le-a mai observat nimeni, nici scundacul care s-a oprit lângă Înger, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului ca să traverseze, nici drogatul ăla slăbănog care voia să-şi vândă casetofonul de pe umăr, nici mucosul care a trecut țanțos pe lângă noi, cu două gagici la braț. Nimeni, în afară de mine.

Îngerul m-a întrebat: ți-e foame?

Da, am zis, mi-e foame.

S-a uitat dincolo de mine. Bine, mi-a spus. M-am uitat şi eu în aceeaşi direcţie şi i-am văzut: trei homosexuali îmbrăcaţi în piele, cu şepci, curele, bocanci şi brelocuri. Plecaţi la vânătoare împreună. Îţi bagă spaima în oase, chiar dacă nu pe tine te vânează.

De la ei? am întrebat. De la ei?

Îngerul nu mi-a răspuns. A trecut primul, apoi al doilea, iar Îngerul l-a oprit pe al treilea, apucându-l de braţ.

Salut.

Individul i-a răspuns înclinând din cap. Se răsese pe căpăţână. I-am ghicit un smoc mic, gri spre negru, pe sub şapcă. Nu avea sprâncene deasupra ochilor cu privire goală. Privirea era aşa din cauza Îngerului.

Mi-ar prinde bine nişte bănuţi, i-a spus Îngerul. Prietenul meu şi cu mine suntem cam flămânzi.

Tipul şi-a dus mâna în buzunar, a scos nişte bancnote şi i le-a întins Îngerului.

Îngerul a ales una de douăzeci şi a închis pumnul tipului peste celelalte.

Atât ajunge, mulţumesc.

Tipul şi-a pus banii înapoi şi-a aşteptat.

Noapte bună, i-a urat Îngerul.

Bărbatul a salutat iar din cap şi şi-a văzut de drum, traversând spre prietenii săi, care-l aşteptau la colţul următor. Nimănui nu i s-a părut nimic nelalocul lui.

Îngerul îmi zâmbea larg. Uneori era Îngerul, când făcea ceva, alteori era înger, când stătea numai cu mine. Acum era din nou înger. Ne-am dus la localul din susul străzii şi am găsit locuri la fereastra din faţă, ca să vedem afară în timp ce mâncăm.

Cheeseburgeri şi cartofi prăjiţi, am spus, fără să mă uit la meniul cu coperte de plastic, proptit pe suportul de şerveţele. Îngerul m-a aprobat cu o înclinare a capului.

Nici nu-mi imaginam altfel, mi-a zis. Atunci am să comand la fel.

Chelneriţa a venit cu carneţelul să ne ia comanda. Mi-am dres glasul. Parcă nu mai vorbisem de sute de ani.

– Doi cheeseburgeri cu cartofi prăjiți, i-am cerut, și două...

Am ridicat privirea spre ea și am înghețat. Nu avea chip. Nu avea nimic între linia părului și bărbie, doar niște fante acolo unde ar fi trebuit să fie ochii, nasul și gura. Îngerul mă atinse ușor cu piciorul pe sub masă.

– Și două cafele, am continuat.

Chelnerița nu mi-a zis nimic – cum ar fi putut? A notat comanda și a plecat. Tulburat peste măsură, m-am uitat la Înger, dar el era calm, ca de obicei.

E nou-venită, mi-a explicat, lăsându-se cu spatele pe spătarul scaunului. Încă n-a avut timp să-i crească fața.

Dar cum poate să respire?

Prin pori. Încă nu are nevoie de prea mult aer.

Mda... dar cum... adică, nu văd și alți oameni că-i lipsește fața?

Nu. Nu e o stare ieșită din comun. Tu ai observat-o numai pentru că ești cu mine. Încep să ți se formeze anumite deprinderi. Dar alții nu o sesizează. Când se uită la ea, văd orice față pe care se așteaptă să o vadă. Și, până la urmă, o să aibă și ea una.

Dar tu ai chip. Dintotdeauna ai avut.

Eu sunt altfel.

Poți să fii sigur de asta, mi-am zis, privindu-l. Îngerul avea un chip minunat. Nu de-asta îl luasem cu mine în seara aceea, nu numai pentru fața lui frumoasă – de mult nu mă mai interesa aspectul ăsta –, dar el chiar era superb. Superb așa cum spui despre un bărbat: trăsături delicate și limpezi, ochi așezați adânc în orbite, față fără vârstă. Numai așa îl puteai descrie. Dacă întorceai capul de la el, nu mai țineai minte nimic altceva decât că era minunat. Dar avea chip. Avea.

Îngerul s-a foit pe scaun – scaunele semănau cu cele de bucătărie, vechi, nu stăteai prea comod pe ele – și-a scuturat din cap, pentru că știa că mă apasă gânduri neliniștitoare. Câteodată aveam un gând care nu mă neliniștea, dar, dacă revenea mai târziu, mă tulbura. Îngerul nu voia să fiu tulburat din cauza lui.

Ai o țigară? m-a întrebat.

Cred că da.

Mi-am lovit uşor buzunarul hainei şi am găsit un pachet aproape plin, pe care i l-am dat. Şi-a aprins o ţigară şi ne-am distrat amândoi când a scos fum pe urechi şi chiar pe ochi, ca nişte stafii de lacrimi. Mi s-au umezit şi mie ochii, de la fum. I-am şters şi atunci le-am văzut din nou, doar că acum ieşeau din mine. Plângeam cu artificii de argint. Le-am dat un mic bobârnac, ca să cadă pe masă, şi le-am urmărit cum fâsâie şi dispar.

Adică mă transform în tine? am întrebat.

Îngerul a negat scuturând din cap. Îi ieşea fum din păr. Nu, doar că ţi se formează deprinderi noi. Pentru că suntem împreună de-o vreme şi eşti... sensibil. Dar cu tine e altceva.

Chelneriţa ne-a adus mâncarea şi am trecut la secvenţa următoare, cum ar spune Îngerul. Tot nu avea chip, dar vedea foarte bine, pentru că a aşezat farfuriile exact unde trebuia şi a lăsat mica notă de plată pe mijlocul mesei.

Şi ea, tot de acolo...? Vreau să zic, ai cunoscut-o acolo de unde...

Îngerul a clătinat scurt din cap. Nu. E din alt loc. Nu face parte dintre... ai mei. Şi-a împins cheeseburgerul şi cartofii prăjiţi către mine. Aşa se întâmpla de obicei: doar eu mâncam. Nu ştiu cum, dar lucrurile mergeau şi aşa.

Tocmai duceam cheeseburgerul la gură, când mi s-a înceţoşat privirea şi am văzut nu un cheeseburger, ci un şir întreg de ei, veneau ţop-ţop, ca într-o fotografie trucată, numai că era adevărat. Am închis ochii, mi-am îndesat cheeseburgerul în gură şi l-am ţinut acolo, aşteptând să-l ajungă din urmă şi confraţii lui.

O să-ţi revii, mi-a spus Îngerul. Linişteşte-te!

A fost... a fost ciudat, am zis, cu gura plină. O să mă obişnuiesc vreodată cu asta?

Mă îndoiesc. Dar voi face tot ce pot ca să te ajut.

Păi, da, sigur, Îngerul ştie. Capăt deprinderi noi, o simţea el mult mai bine decât mine. Doar de la el le împrumutam.

Halisem cheeseburgerul meu şi jumătate dintr-al lui şi trecusem la cartofii prăjiţi când am observat că se uita pe fereastră cu o mutră ţeapănă.

Probleme? l-am întrebat.

Vezi-ţi de masă!

Mi-am văzut de mâncat, dar nu l-am slăbit din ochi. Îngerul se uita întruna la o maşină mare şi albastră, parcată lângă bordură, chiar în faţa localului. Era de un albastru-argintiu, un model din acela care costă o căruţă de bani. Femeia de pe locul şoferului se apleca pe geam. Avea frumuseţea pe care ţi-o aduc banii când îi ai cu grămada, un păr castaniu-gălbui dat pe spate, ca să i se vadă faţa. Chiar şi de unde stăteam eu îi ghiceam ochii de peruzea. O femeie cu adevărat frumoasă. Aproape că îmi venea să plâng. Măiculiţă, cum se face că ajung unii oameni aşa ca ea, iar eu sunt prea inocent ca să trăiesc? Îngerul nu era deloc bucuros că o vede. Ştiam că voia să tac, dar nu m-am putut abţine.

Cine e?

Vezi-ţi de mâncat. Avem nevoie de proteine, aşa de puţine câte sunt.

Am mâncat şi i-am urmărit pe femeie şi pe Înger cum se fixează, se simţea... cum să zic, ceva teribil de puternic între ei, chiar şi prin sticlă. Dar a venit un poliţai cu maşina şi am ghicit că-i spune femeii să circule. Iar ea a plecat.

Îngerul se scufundă în scaun, lipit de spătar, şi-şi mai aprinse o ţigară, fumând în stilul lui ritmic, cu nimic ieşit din comun.

*

Ce facem în seara asta? l-am întrebat pe Înger când am ieşit din local.

Ne ferim de rău, mi-a răspuns. O noutate. De obicei, ne petreceam serile pe ici, pe colo şi ne îmbătam cu atmosfera. Adică se îmbăta Îngerul cu ea. Mai sorbeam şi eu câte ceva, dar nu aşa ca el. Pentru el, era altceva. Uneori mă folosea drept filtru. Alteori, o absorbea direct. Cum a fost cu accidentul de maşină, chiar la colţul meu obişnuit, când un Buick mare şi vechi a trecut pe roşu şi-a lovit un Lincoln frumuşel. Îngerul fusese nevoit să absoarbă ciocnirea direct, fiindcă eu nu eram capabil de asta. Nici nu ştiu cum de-a fost el în stare, dar a fost. A ţinut-o în el zile întregi după aceea. N-a trebuit să mănânc decât eu.

E vorba de intensitate, micul meu prieten, mi-a explicat, de parcă cu asta m-ar fi ajutat să pricep.

E vorba de intensitate, nu dacă e de bine sau de rău. Universul nu ştie ce e binele şi ce e răul, ştie doar mai puţin sau mai mult. Cei mai mulţi dintre voi nu prea înţelegeţi cum vine asta. Tu ai de suferit, micul meu prieten, dar te descurci mai bine decât alţii. Poate din cauză că eşti aşa cum eşti. Tu ai fost stors de toate puterile, n-ai avut nicio şansă în viaţă. Eşti şi tu un exilat, ca mine, dar pe tărâmul tău.

Poate că avea dreptate, dar eu măcar aparţineam de locul ăsta, aşa că îmi venea mai uşor. Însă nu i-am spus-o Îngerului. Cred că-i plăcea să creadă că se poate descurca la fel de bine cu traiul ca mine, dacă nu mai bine – adică eu nu eram capabil să mă uit la un tip înţolit în piele de sus până jos şi să-l conving să-mi scuipe o bancnotă de douăzeci. Mai degrabă aş lua un pumn în bot sau o cafteală faină.

În seara aceea, însă, nu-i mergea prea bine din cauza femeii din mașină. Îl cam scosese de pe șine.

Nu te gândi la ea, mi-a spus Îngerul, din senin. Nu te mai gândi la ea.

Bine, am zis, înfiorat, fiindcă m-au trecut fiorii când mi-a citit gândurile. Pe urmă, bineînțeles, n-am putut să mă gândesc la nimic altceva.

Vrei să mergem acasă? l-am întrebat.

– Nu. Nu pot sta înăuntru acum. În seara asta o să facem tot ce ne va sta în puteri, dar va trebui să fiu foarte atent cu trucurile. Mă storc de puteri și, dacă e să ne ferim de rău, s-ar putea să nu reușesc să mi le recuperez.

În regulă, am spus, de mâncat, am mâncat. Altceva nu-mi trebuie în seara asta, nu mai trebuie să faci nimic.

Pe fața Îngerului a apărut expresia aceea care spunea că vrea să-mi ofere ceva, de exemplu, sentimente pe care nu le mai aveam. Generos Îngerul ăsta. Dar mie nu-mi trebuiau sentimentele alea, nu așa cum le trebuiau altora. Mi s-a părut că nu m-a înțeles, dar m-a lăsat în pace.

– Micul meu prieten, mi-a spus, și aproape că m-a atins. Îngerul nu prea avea obiceiul să atingă. Eu puteam să-l ating, nu pățea nimic, dar dacă punea el mâna pe cineva, nu se putea abține să nu-i facă ceva, ca atunci când ne-a făcut rost de bani de la homosexual. Atunci o făcuse intenționat. Dacă l-ar fi atins el pe Înger mai întâi, ar fi fost altceva, nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă Îngerul nu l-ar fi atins înapoi. Pentru Înger, orice atingere însemna ceva ce eu nu pricepeam. Exista și atingere fără atingere. Ca deprinderile acelea noi pe care le căpătam. Și, câteodată, când chiar îl atingeam pe Înger, aveam senzația că era mai mult ideea lui decât a mea, dar nu mă deranja. Câți oameni au ocazia, cât trăiesc, să pună mâna pe un Înger?

Ne-am plimbat amândoi și în jurul nostru strada prindea viață. Se lăsa și frigul. Mi-am strâns jacheta pe corp. Îngerul nu-l simțea. Pentru el, în majoritatea timpului, cald și rece nu însemna nimic. I-am revăzut pe cei trei homosexuali fioroși. Cel de la care luase Îngerul banii se urca

într-o maşină. Ceilalţi doi s-au uitat cum pleacă şi pe urmă şi-au văzut de drum. M-am uitat la Înger.

Pentru că i-am luat bancnota, am spus.

Chiar dacă nu i-am fi luat-o, mi-a replicat.

Aşa că am mers mai departe, Îngerul şi cu mine, şi am simţit cât de diferită era atmosfera faţă de serile celelalte când ne-am plimbat sau am stat împreună. Îngerul parcă s-a retras în el însuşi şi părea să stea cu ochii pe mine, să ne apropie şi mai mult unul de celălalt. Mie îmi ieşeau tot mai multe artificii din colţul ochilor, dar, când întorceam capul după ele, dispăreau. Mi-am adus aminte de seara când l-am găsit stând singur la colţul meu, suferind. Mai târziu, mi-a spus că ăsta e talent adevărat, să ştiu că îl doare. Eu nu m-am considerat niciodată foarte talentat, dar, dacă toţi ceilalţi l-au ignorat, şi eu nu, înseamnă că am avut eu ceva special de l-am văzut.

Îngerul s-a oprit la câţiva metri de o librărie deschisă toată noaptea. Nu te uita, mi-a cerut. Fii atent la trafic sau priveşte în jos, dar nu te uita, altfel, nu se va întâmpla.

Nu era nimic de văzut în clipa aceea, dar eu, oricum, nu m-am uitat. Aşa era câteodată, Îngerul îmi zicea că e o diferenţă dacă urmăresc ceva sau nu, e legat de ceilalţi oameni care sunt conştienţi că eu sunt conştient de ei. N-am priceput nimic, dar ştiam că de obicei are dreptate. Aşa că urmăream traficul când a ieşit tipul din librărie şi s-a pomenit cu un pumn în cap.

Am deslușit câte ceva cu colțul ochiului. Multă mişcare, braţe şi picioare fluturând şi icnete. Lumea s-a oprit şi se uita ca la urs, dar eu nu mi-am luat ochii de la maşini. Unii şoferi încetineau ca să vadă bătaia. Lângă mine, Îngerul înţepenise. Absorbea întâmplarea, aşa numea el consumul de energie cinetică emoţională. Nici bine, nici rău, micul meu prieten, îmi spusese. Doar energie, ca restul universului.

Aşa că a absorbit-o şi l-am simţit luând-o cu el şi, chiar în timp ce o simţeam, un fel de ceaţă argintie mi s-a furişat în jurul globilor oculari şi m-am pomenit în două locuri deodată. Urmăream traficul, dar

intrasem şi în Înger, urmărind bătaia şi simţindu-l cum se încarcă precum o baterie uriaşă.

Aşa ceva nu mai experimentasem niciodată. Doi tipi se cafteau – adică unul dădea şi celălalt încerca să scape de pumnii lui, dar o încasa zdravăn la cap, iar Îngerul absorbea ca şi când ar fi băut dintr-o cană goală, dar nu ştiu cum făcea că, până la urmă, parcă tot era ceva în ea. Înăuntrul lui, lucrul acela care îl punea pe Înger pe roate, orice ar fi fost, prindea puteri.

Am pendulat când în el, când în mine, adică mai degrabă m-am clătinat. M-am mirat, pentru că Îngerul nu mă atingea. Chiar încep să fiu ca el, mi-am zis. Mi-a surprins gândul şi l-a pus deoparte, ca să mă lămurească mai târziu. Ca şi cum călătoream purtat de ceaţă, fiind ba eu, ba el, timp îndelungat, şi pe urmă am fost mai mult eu decât el din nou şi ceaţa parcă se ridica.

A reapărut şi maşina, de data asta cu botul în direcţia opusă, şi femeia a coborât din ea cu un zâmbet mare şi straniu pe faţă, de parcă tocmai ar fi câştigat un premiu. I-a făcut semn Îngerului să meargă la ea.

Poc, s-a rupt legătura dintre noi, iar Îngerul a ţâşnit pe lângă mine, îndepărtându-se de maşină. M-am dus după el. Cu coada ochiului, am zărit-o pe cucoană cum sare înapoi la volan şi smuceşte schimbătorul de viteză.

Îngerul nu era cine ştie ce alergător. Mişca din genunchi într-un fel caraghios. După vreo treizeci de metri, a început să se clatine şi l-am auzit gâfâind. A luat-o printr-o parcare cu plată, întunecoasă şi aproape pustie, spate în spate cu un soi de parcare privată. Gardurile lor marcau aceeaşi fâşie de trotuar denivelată. Era uşor de sărit peste ele, dar Îngerul era prea speriat. A trecut prin ele fără să stea pe gânduri. Am ştiut că aşa a făcut, fiindcă, dacă ar fi stat să se gândească, şi-ar fi păstrat puterile proaspăt înviorate pentru altă dată, când ar fi avut nevoie mai mare de ele.

Aşa că a trebuit să mă caţăr pe gard, ca tot omul. Când m-a auzit că zgâlţâi sârma slăbită, s-a oprit şi-a privit înapoi.

Du-te, l-am îndemnat. Nu sta după mine!

A refuzat cu o clătinare a capului. Micul meu prieten, sunt un prost. Aş putea învăţa mai multe de la tine.

Nu mai sta, fugi! Am sărit jos şi l-am ajuns din urmă. Să mergem! Înaintând anevoie pe lângă el, l-am tras de mânecă. M-a urmat fugind cu paşi mărunţi şi stângaci.

Trebuie să ne ascundem undeva, mi-a spus, să ne camuflăm printre oameni.

Am scuturat din cap, zicându-mi că am putea să alergăm încă patru cvartale şi să am ajunge la pasajul autostrăzii. Sub el se terminau vechile drumuri închise când s-a construit autostrada. Acolo puteai sta ascuns tot restul vieţii, fără să te găsească nimeni. Dar Îngerul m-a obligat să cotesc la dreapta şi să străbat încă o stradă, până la un birt nenorocit căruia îi zicea „La Ţoiu' lu Stan". Nu mai fusesem acolo – nu obişnuiam să nu intru în baruri –, dar Îngerul a insistat prea mult ca să-l contrazic.

Înăuntru duhnea, era beznă şi o tristeţe cumplită. Ne-am dus la un capăt al tejghelei şi ne-am oprit sub o lumină roşie ca sângele, cât s-a căutat el de bani prin buzunare.

Destul cât să bem fiecare un pahar, mi-a zis.

Eu nu vreau nimic.

Atunci poţi să bei sifon sau altceva.

Îngerul i-a dat comanda barmanului care părea cam bănuitor. În birtul ăla intrau numai clienţii obişnuiţi, nu şi alţii, şi sigur nimeni ca mine sau ca însoţitorul meu. Îngerul ştia bine lucrul ăsta, mai bine decât mine, dar a rămas pe loc şi s-a făcut că soarbe din băutură, fără să se uite la mine. S-a retras cu totul în carapacea lui, iar eu ţopăiam prin jurul ei. Încă nu-i trecuse spaima şi încerca să hotărască ce să facă mai departe. Apropiat cum eram de el, dacă trebuia să plece foarte departe, atunci aveam o problemă, şi el, şi eu. Ar fi trebuit să mă târască după el, iar asta nu era soluţia cea mai practică.

Poate acum îi părea rău că m-a lăsat să-l iau acasă. Atunci fusese foarte slăbit, iar acum, după ce mă tot folosise de filtru şi făcusem şi eu câte făcusem, nu mă putea separa de el fără să-l doară foarte tare.

Încercam să-mi dau seama cum aş putea să-l ajut, când barmanul a venit la noi şi ne-a aruncat o privire care însemna „comandaţi sau vă căraţi" şi că ar fi preferat să ne cărăm. Şi el, şi ceilalţi. Puţinii clienţi de la bar nu se uitau la noi, dar ştiau exact unde stăteam, parcă-i înţepam în fund. N-a fost greu să ghicim ce gândeau despre noi, poate din cauza mea sau a feţei frumoase a Îngerului.

Trebuie s-o ştergem, i-am zis Îngerului, dar lui îi intrase în cap că acolo eram bine camuflaţi. Nu mai avea destui bani pentru încă două pahare, aşa că i-a zâmbit barmanului, şi-a plimbat mâna pe tejghea şi a pus-o peste a lui. Era o treabă spinoasă, deoarece cu barmanii şi chelneriţele trebuia să depui mai multă muncă de convingere, fiindcă nu le stă în fire să-ţi dea ceva pe nimic.

Barmanul l-a privit pe Înger printre pleoapele întredeschise. Părea să mediteze. Dar Îngerul îşi secătuise forţele când trecuse prin gard, în loc să sară peste el, iar teama îi tulbura concentrarea, aşa că era clar că n-o să-i meargă. Iar faptul că o ştiam nu ajuta la nimic.

Mâna liberă a barmanului a coborât sub tejghea şi-a scos la iveală un ciomag. „Poponarule!", a urlat şi l-a izbit pe Înger deasupra urechii. Îngerul s-a prăbuşit peste mine şi am căzut amândoi pe jos. Energie cinetică emoţională cu grămada, am apucat să-mi zic, înainte ca tipii de la bar să tabere asupra noastră. Pe urmă nu mi-am mai zis nimic, m-am făcut ghem sub pumnii şi bocancii lor.

Am avut noroc că n-aveau chef să omoare pe nimeni. Îngerul a zburat primul pe uşă. Pe mine m-au aruncat peste el. Imediat ce-am aterizat, am ştiut că am dat amândoi de belea; ceva se spărsese în el. Ce ne-am mai păzit de rău! M-am rostogolit de pe el şi m-am întins pe trotuar, holbându-mă la cer şi încercând să-mi trag sufletul. Aveam sânge în gură şi-n nas şi-mi luase foc spinarea.

Îngerule? l-am strigat, după o vreme.

Nu mi-a răspuns. Mintea mi-o lua la vale, creierii mi se scurgeau prin urechi. Mi-am amintit de homosexualul de la care primiserăm bani, ce frică îmi fusese de el şi prietenii lui şi cât de prost fusesem. Dar eram prea inofensiv ca să trăiesc.

Stelele cerneau peste mine o ploaie de artificii argintii. Nu mi-au ajutat.

Îngerule? l-am strigat încă o dată.

M-am rostogolit pe-o parte ca să ajung la el şi am dat cu ochii de ea. Parcase lângă bordură. Îl apucase pe Îngerul de sub braţ şi-l târa spre portiera deschisă. Nu mi-am dat seama dacă era conştient şi asta m-a speriat. M-am ridicat în capul oaselor.

Ea s-a oprit, dar nu i-a dat drumul. Ni s-au întâlnit privirile şi am început să înţeleg.

– Ajută-mă să-l urc în maşină, mi-a spus, într-un sfârşit, cu o voce aspră, lipsită de inflexiuni, nefirească. Pe urmă, poţi urca şi tu. Pe bancheta din spate.

Nu eram în stare s-o dobor. Nici dacă ar fi pus ea la cale toată tărăşenia cu barul nu i-ar fi ieşit mai bine planul. M-am sculat în picioare. Durerea m-a săgetat şi aproape că am căzut din nou, dar am reuşit să apuc gleznele Îngerului. Erau tare delicate, ca de femeie, ca ale ei. Nu i-am fost de prea mare ajutor femeii, atâta doar că i-am aranjat lui picioarele când l-a aşezat pe scaunul de lângă ea şi l-a fixat cu centura transversală. M-am urcat în spate cât ea a fugit de partea opusă a maşinii cu paşi sprinteni, de parcă ar fi găsit un milion de dolari pe trotuar.

*

Am ajuns pe autostradă înainte ca Îngerul să se foiască în centură. Îşi clătina capul proptit de tetieră. M-am întins şi l-am mângâiat uşor pe păr, sperând că ea nu mă vede.

Unde mă duci? a întrebat-o el.

– În excursie cu maşina, i-a răspuns. Deocamdată.

De ce vorbeşte aşa de tare? l-am întrebat pe Înger.

Pentru că ştie că mă deranjează.

– Ştii că mă concentrez mai bine dacă vorbesc cu voce tare, a zis ea. Nu sunt unul dintre fraierii pe care-i duci de nas. Îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. În ce dandana te-ai vârât de când ai plecat, dragule? Ăsta e băiat sau fată?

M-am prefăcut că nu-mi pasă de cuvintele ei, de faptul că eram prea inocent ca să trăiesc sau alte treburi de-astea, dar felul în care a spus-o era menit să lovească şi să doară.

Prietenii pot fi şi una, şi alta, i-a răspuns Îngerul. Nu contează ce sunt. Unde ne duci?

„Ne duci". În ciuda situaţiei, cred că aş fi reuşit să zâmbesc.

– Pe noi? Adică pe tine şi pe mine? Sau te referi la animăluţul tău de companie din spate?

Prietenul meu şi cu mine suntem împreună. Tu şi cu mine nu suntem.

După tonul Îngerului, cred că a vrut să spună că nu mai sunt împreună; adică a fost cândva împreună cu ea, aşa cum e împreună cu mine acum. Îngerul m-a anunţat că am dreptate. Artificii argintii începură să i se scurgă din cap pe spătarul scaunului. Ceva nu era în regulă. Prea multe se întâmplau dintr-odată.

– De ce nu poţi să-mi vorbeşti cu glas tare, dragule? a întrebat femeia, prefăcându-se bosumflată. Câteva cuvinte m-ar face fericită. Ai o voce foarte frumoasă.

Era adevărat, dar Îngerul nu vorbea cu glas tare decât dacă nu avea de ales, ca atunci când i-a comandat barmanului. Ceea ce probabil că l-a ajutat pe barman să hotărască ce suntem, dar acum nu mai avea rost să mă gândesc la el.

– Bine, a cedat Îngerul, iar eu am ştiut că încordarea îl omora. Am spus câteva cuvinte. Eşti fericită?

S-a lăsat moale sub centură.

– Sunt în extaz. Dar nu m-ai convins să-ţi dau drumul. Îţi las animăluţul la spitalul cel mai apropiat şi după aceea mergem acasă. Îi aruncă o privire fugară. Mi-a fost foarte dor de tine. Nu rezist fără tine, fără ca tu să

faci lucrurile să se întâmple. Şi micile tale miracole. Ştiai că voi deveni dependentă de ele, de ceea ce poţi face tu oamenilor. Şi pe urmă ai şters-o, n-am ştiut ce ţi s-a întâmplat. Şi m-a durut. Vorbi mai departe cu glas de copil. Am simţit durere adevărată. Cum trebuie să fi simţit şi tu. Nu-i aşa? Spune, nu-i aşa?

Ba da, i-a răspuns Îngerul. Şi pe mine m-a durut.

Mi-am adus aminte cum stătea în colţul meu, unde îmi făceam eu veacul singur, înainte de apariţia lui. Stătea acolo şi suferea. Atunci n-am ştiut din ce cauză, l-am dus acasă şi, după un timp, durerea a dispărut. Atunci când a hotărât că eram împreună, bănuiesc.

Revărsarea argintie de pe spatele scaunului se îngroşase. Mi-am făcut palmele căuş sub ea şi creierul parcă mi s-a luminat de imagini. L-am văzut pe Înger înainte de a deveni Îngerul meu, într-o casă tare frumoasă, a femeii, am văzut cum îl ducea în diferite locuri, la restaurante, la magazine sau la petreceri, gândindu-se la el cu toată puterea, astfel încât el se umplea de ea şi trebuia să facă ceea ce dicta ea. Să fure, câteodată; altă dată, lucruri neobişnuite, să-i oblige pe oameni să facă prostii, de exemplu, să cânte sau să se dezbrace din senin. Asta mai ales la petreceri, deşi ea l-a făcut pe un chelner de care nu-i plăcea să se ardă cu cafeaua. Agăţa şi bărbaţi cu ajutorul Îngerului, iar ei credeau că e cea mai bună idee din lume să se culce cu ea. Sau îl punea pe Înger să i-i arate pe ceilalţi, pe cei ca el, trimişi aici pentru infracţiuni pe care nu le-ar fi înţeles nimeni, cum era chelneriţa fără chip. Se uita la ei, uneori încerca să-i facă să se simtă stânjeniţi sau nefericiţi. Dar de cele mai multe ori se mulţumea să se holbeze la ei.

Nu a fost aşa de la început, a spus Îngerul cu glas slab, iar eu am ştiut că îi era ruşine.

E în regulă, i-am zis. La început, oamenii sunt drăguţi, ştiu. Pe urmă află despre tine.

Femeia a râs.

– Voi doi sunteţi tare dulci şi jalnici. Ca doi copilaşi. Cred că asta ai şi căutat, nu, dragule? Dar copiii pot fi şi cruzi, nu-i aşa? Aşa că ţi-ai luat... creatura asta.

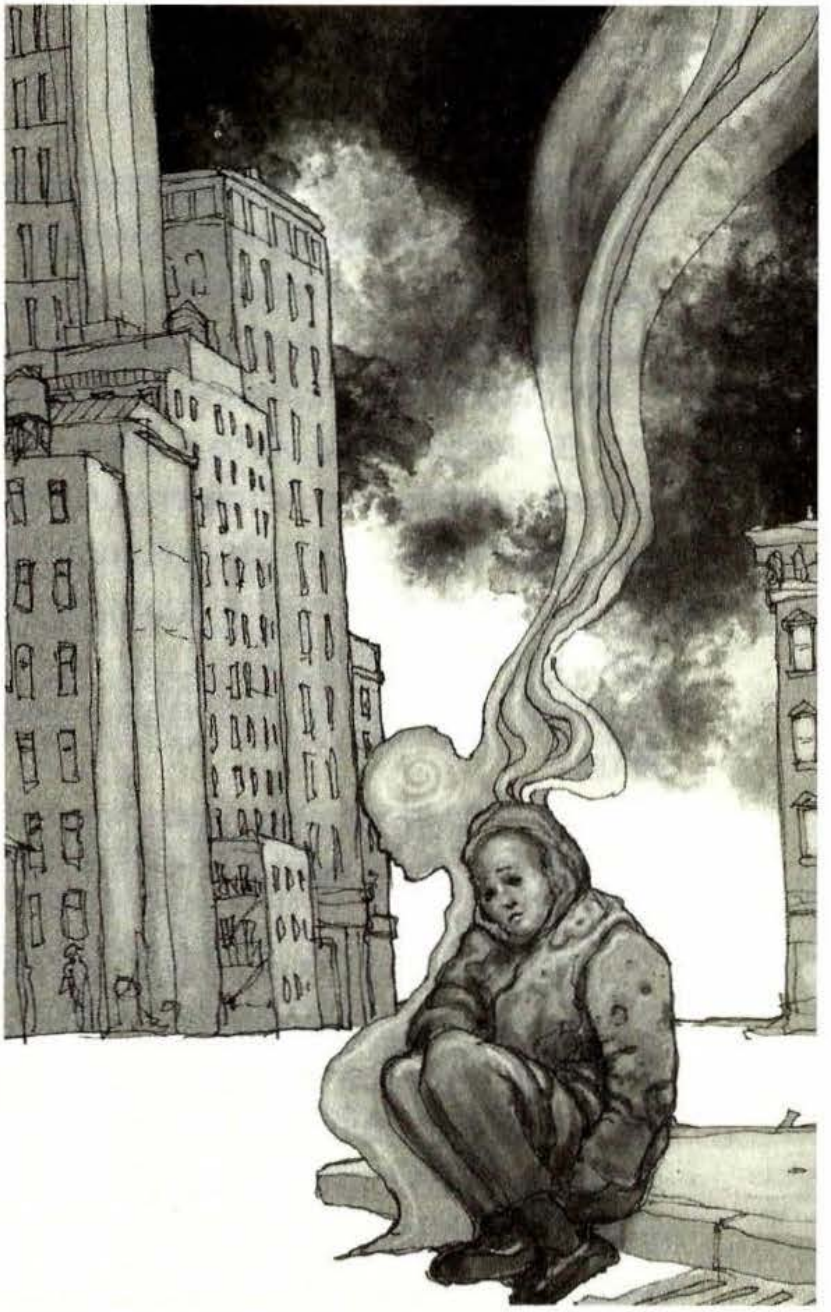

Femeia s-a uitat din nou la mine prin oglinda retrovizoare şi a încetinit puţin. Pentru o clipă, m-am temut că vede ce fac cu materia argintie care se revărsa din Înger. Curgea mai încet acum. Nu mai era mult timp. Am vrut să ţip, dar Îngerul mă calma pentru cele ce aveau să urmeze.

– Tu ce-ai păţit?

Spune-i, m-a îndemnat Îngerul.

Ca să trag de timp, am ghicit eu, ca s-o ţin ocupată.

M-am născut aiurea, i-am răspuns. Cu două sexe.

– Un hermafrodit! a exclamat ea, încântată de-a dreptul.

Îi plac ciudaţii, mi-a explicat Îngerul, dar ea nu i-a dat atenţie.

Am trecut printr-o operaţie, dar n-a reuşit. Au tot încercat să mă repare pe măsură ce creşteam, dar corpului meu îi lipsea structura chimică potrivită, aşa ceva. Părinţilor mei le era ruşine. După un timp, am plecat de la ei.

– Bietul de tine, mi-a spus ea, pe un ton fals compătimitor. Ai fost exact ceea ce i-a trebuit dragului meu, nu-i aşa? O fiinţă măruntă, care nu cere şi nu-şi doreşte nimic. I se înăspri vocea. Probabil că acum te-ar putea drege, ştii?

Nu vreau. Am lăsat de mult în urmă toată povestea. N-am nevoie de aşa ceva.

– Exact animăluțul care ar fi perfect pentru tine, i s-a adresat Îngerului. Îmi pare rău că trebuie să vă despart. Dar nu mă descurc fără tine acum. Viața e așa de plictisitoare... Și de pustie. Și... – păru nedumerită. Și nu mai am pentru ce să trăiesc de când m-ai părăsit.

Nu despre mine vorbești, i-a replicat Îngerul. Despre tine.

– Ba despre tine, e vorba și despre tine, în mare, mare măsură, iar tu o știi prea bine. Ești dependent de ființe umane, ai știut când ai venit aici – când ai fost trimis aici. Hei, tu, animăluțule, știi de ce infracțiune s-a făcut vinovat, de ce a fost trimis în colonia asta penală, de la capătul lumii, numită planetă?

Da, am răspuns. De fapt, habar n-aveam, dar nu intenționam să-i spun.

– Ce părere ai, animăluț neutru? m-a întrebat veselă, apăsând pedala de accelerație. Ce părere ai despre infracțiunea de a refuza să se împerecheze?

Îngerul a scos un fel de geamăt și s-a repezit la volan. Mașina a virat brusc și m-am trezit cu spatele lipit de banchetă, plin de materia argintie scursă din Înger. Am încercat să mi-o duc întruna la gură, cum făcusem până atunci, dar se risipea peste tot. Am auzit scrâșnetul cauciucurilor când mașina a părăsit șoseaua și s-a urcat pe acostament. Ceva a izbit autovehiculul din lateral, probabil balustrada de protecție, făcându-l să patineze într-o parte și-n alta și aruncându-mă pe mine pe podea. În față, femeia țipa și înjura, iar Îngerul nu scotea un sunet, deși în mintea mea îl auzeam țipând ascuțit și trist. Indiferent ce s-a întâmplat, acum era sfârșitul. Îngerul mi-a spus cu mult timp în urmă, după ce l-am dus acasă, că exilații din lumea lui și din alte lumi nu rezistau mult după ce ajungeau aici. Li se întâmplau diverse lucruri, chiar dacă se atașau de cineva ca mine sau de o femeie. Se trezeau implicați în accidente sau îi omorau oamenii de aici, ca anticorpii dintr-un om care resping sau luptă cu o boală. Cel puțin eu aparțineam de lumea asta, dar se pare că aveam să mor într-un accident de mașină, împreună cu Îngerul și femeia. Nu-mi păsa.

Mașina a revenit pe autostradă preț de câteva secunde, apoi a luat-o din nou la dreapta. Dintr-odată, n-a mai fost nimic sub noi și am aterizat

cu o bufnitură, dar nu pe drum, ci în praf sau pe iarbă, săltând nebuneşte în sus şi-n jos. M-am cocoţat pe banchetă la timp ca să văd semnul căzând spre noi înclinat. Colţul lui a intrat în parbriz prin partea femeii. Apoi, multă vreme, n-am văzut altceva decât un spectacol impresionant de artificii argintii.

*

Era greu să nu-i provoci suferinţă. Îl durea orice mişcare, dar nu voiam să-l las în maşină lângă ea, chiar dacă era moartă. Cioburile din parbriz n-au ajuns la mine, fiindcă am stat pe bancheta din spate, dar tot mi-am scuturat câteva din păr, iar impactul nu mi-a făcut deloc bine la spate.

L-am culcat pe suprafaţa ierboasă denivelată, la distanţă mică de maşină, şi am cercetat cu privirea împrejurimile. Ne aflam cam la o sută de metri de autostradă, lângă un drum paralel cu ea. Era întuneric, dar tot am putut citi ce scria pe semnul care ne intrase prin parbriz şi despicase în două capul femeii: DRUM ÎN CONSTRUCŢIE, REDUCEŢI VITEZA. Departe, pe drumul celălalt, pâlpâia o lumină galbenă. M-am temut să nu fie poliţia, dar nu se deplasa. Probabil semnaliza lucrările.

– Prietene, m-a chemat Îngerul în şoaptă, făcându-mă să tresar.

Nu-mi mai vorbise cu glas tare, nu direct.

Nu vorbi, i-am spus şi m-am aplecat deasupra lui, încercând să găsesc o cale de a-l atinge, numai ca să-i aduc alinare. Altceva nu mai puteam face.

– Trebuie, mi-a zis, tot în şoaptă. Aproape că s-a terminat. Ai luat-o?

Da, în cea mai mare parte. Dar nu pe toată.

– Am vrut să ajungă la tine.

Ştiu.

– Nu ştiu dacă te va ajuta cu ceva.

Respira şi gâlgâia, bulele de salivă spărgându-i-se în gâtlej. Pe gură avea ceva umed şi lucios, dar nu mai erau artificiile argintii.

– Dar e a ta. Faci ce vrei cu ea. Foloseşte-te de ea cum m-am folosit şi eu. la ce ai nevoie, când ai nevoie. Dar poţi să trăieşti şi ca om. Să mănânci. Să lucrezi. Oricum, orice.

Nu sunt om, i-am spus. Nu sunt mai om decât tine, chiar dacă aparţin de locul ăsta.

– Ba eşti, micul meu prieten. Nu te-am făcut mai puţin om decât erai. Tuşi. Nu regret că am refuzat să mă împerechez. Nu m-am putut împerechea cu ai mei. Era prea... nu ştiu, prea puţin din mine, prea mult din ei, cam aşa. N-am putut să stabilesc o legătură, n-ar fi fost altceva decât pustiu. Păcatul cel Mare, să nu fii capabil să oferi, pentru că universul ştie doar de cantităţi, mai puţin sau mai mult, iar eu insistam să vorbesc despre bine sau despre rău. Aşa că m-au trimis aici. Dar, în cele din urmă, s-a făcut pe voia lor, micul meu prieten. Mâna lui a atins-o pe a mea, apoi a căzut. Am făcut-o, până la urmă. Chiar dacă nu cu ai mei.

Gâlgâitul a încetat. Am stat lângă el un timp, pe întuneric. Într-un sfârşit, am simţit-o. Materia de Înger. Era un fel de freamăt-vibraţie, ca după prea multă cafea băută pe stomacul gol. Am închis ochii şi m-am întins pe iarbă, cuprins de tremurat. Poate din cauza şocului, dar mă îndoiesc. Au apărut artificiile argintii, de data asta, în mintea mea şi, odată cu ele, o mulţime de imagini pe care nu le înţelegeam. Despre Înger şi locul de unde a venit şi cum se împerecheau ei acolo. Cam aşa cum ne apropiasem şi noi doi, Îngerul cu mine. Semănau foarte bine cu noi, dar se şi deosebeau, însă nu-mi dădeam seama prin ce anume. Nu mi-am dat seama nici cum l-au trimis aici, cu ajutorul luminii, în mănunchiuri mici, poate. N-am priceput cum venea asta, dar am bănuit că Îngerul putea fi lumină. Artificii argintii.

Probabil că am leşinat, pentru că, atunci când am deschis ochii, parcă zăcusem acolo cine ştie cât, însă era tot întuneric. M-am sculat în capul oaselor şi m-am întins spre Înger, zicându-mi că ar trebui să-i ascund trupul.

Dispăruse. A rămas doar un soi de nisip umed unde stătuse întins.

M-am uitat la maşină şi la femeie. Erau tot acolo. Avea să le descopere cineva în curând. Nu voiam să fiu de faţă când se întâmpla.

Mă durea încă în tot corpul, dar am reuşit să ajung la celălalt drum şi am luat-o înapoi spre oraş. Acum o simţeam, aşa cum probabil o simţise şi Îngerul, vibra ca o tobă sau răsuna ca un clopot, oameni râzând şi plângând, iubind şi urând, temându-se şi experimentând tot ceea ce se întâmplă oamenilor. Materia absorbită de Înger, energia – o puteam absorbi eu acum, dacă voiam.

Şi am ştiut că, absorbind-o astfel, aş avea mai mult decât tot ceea ce au oamenii la un loc, decât orice aş fi putut avea eu, dacă nu mi s-ar fi întâmplat nenorocirea aceea, cu atâţia ani în urmă.

Nu eram foarte sigur că o voiam. Ca Îngerul, care refuzase să se împerecheze la el acasă. Acolo, nu voise el, aici, nu puteam eu. Numai că, acum, eu puteam face altceva.

Nu eram foarte sigur că voiam. Dar nu mă vedeam în stare nici să-i pun capăt, aşa cum nu-mi puteam opri inima să bată. Poate că nu era neapărat un lucru bun sau corect. Dar era aşa cum o spusese Îngerul: universul nu ştie ce e binele şi ce e răul, el ştie doar de mai puţin sau de mai mult. Mda. Auzisem eu de asta.

M-am gândit la chelneriţa fără chip. Acum îi puteam găsi pe toţi, pe toţi cei din alte locuri, din alte lumi care îi exilau pentru nelegiuiri bizare, pe care nimeni nu le-ar fi înţeles. Îi puteam găsi pe toţi. Aveam să le spun că lumile lor îşi alungau proscrişii, dar noi, aici, îi păstram pe ai noştri. Iată cum şi în ce fel. Iată cum să trăieşti într-un univers care nu ştie decât de mai puţin sau de mai mult.

Am mers mai departe, către oraş.

Angel, mai 1987

Traducere de Antuza Genescu

liviu radu

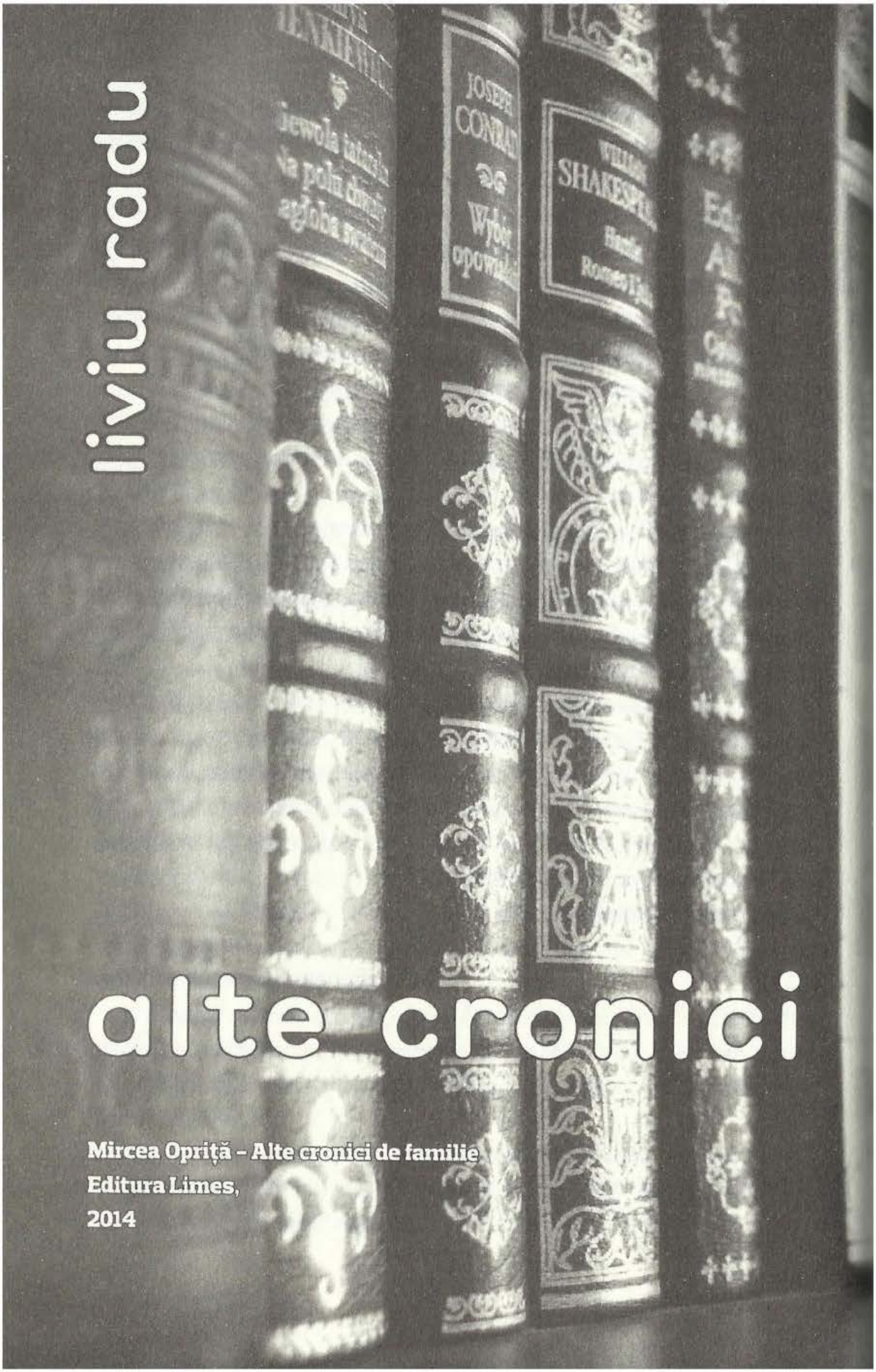

alte cronici

Mircea Opriță – Alte cronici de familie
Editura Limes,
2014

DUPA CUM

știe orice amator de literatură SF din țara noastră, maestrul Opriță este nu numai autorul cel mai apreciat – cu o operă demnă de invidiat, având în vedere dimensiunile și valoarea acesteia –, ci și un critic competent și obiectiv, plin de bunăvoință și de dorința de a îndruma și sprijini autorii mai tineri.

Prin articolele publicate în reviste ale genului – precum CPSFA, Helion sau altele, vocea maestrului se aude mereu, fiind un mentor neobosit și plin de bunăvoință.

Începând cu memorabila – și inegalabila – *Anticipație românească – un capitol de istorie literară*, Mircea Opriță și-a asumat responsabilitatea (foarte dificilă) de a ține un tablou la zi al literaturii SF românești, în primul rând pentru a demonstra că genul nu a decăzut după 1990 (ba dimpotrivă).

După *Anticipația românească*, maestrul a continuat să scrie despre literatura SF și a strâns cronicile literare dedicate genului într-un volum intitulat *Cronici de familie*. Apoi, pentru că neobositul critic n-a avut o clipă de răgaz, a continuat cu o nouă carte - *Alte cronici de familie* - dedicată ca și anterioarelor cronici SF-ului de după anul 2000.

Mircea Opriță și-a împărțit volumul în patru părți:

– Un fenomen mai complicat decât se credea

– Cărți intrate în redacție

– Comentarii și comentatori

– Varia.

Adică, după cum vă dați seama, avem de-a face cu o analiză a fenomenului SF, critici literare și comentarii despre cărți și autori, precum și o serie de aprecieri despre criticii genului (inclusiv cei care, deși s-au afirmat mai puțin ca analiști ai genului, și-au susținut teza de doctorat în domeniul cyberpunkului).

Nu voi intra în amănunte, deși duioșia cu care maestrul vorbește depre anumiți autori e impresionantă. Nu voi intra în amănunte pentru că Mircea Opriță este, în primul rând, un scriitor talentat. Iar cronicile sale literare se citesc cu plăcerea cu care îi citiți povestirile sau romanele.

Citiți această carte. Vă va oferi satisfacții deosebite.

mircea opriță

o floare pentru căpitan

AȘTEPTAM cu emoție întâlnirea. De mai multă vreme nu mai avusesem vizite: cu tot traficul interplanetar în continuă creştere, staţia mea îşi pierdea din importanţă, se iviseră altele, mai noi şi mai bine plasate în calea navelor care ies şi intră în sistemul solar. Ştiu că mulţi mă consideră demodat şi aşteaptă servicii pe care instalaţiile mele nu le pot oferi, dar ăştia – spun fără nicio ranchiună – uită că atunci când erau mai puţin pretenţioşi apelau cu toată încrederea la ajutorul meu. Mai ales când, dintr-un motiv sau altul, ajungeau în impas, ceea ce nici nu se întâmpla chiar atât de rar cum ar fi tentaţi unii, astăzi, să creadă. Ehei, ce animaţie au cunoscut cândva platforma asta circulară şi turnul de control care o domină! De când nu prea am de lucru, îmi vin destul de des în minte trecutele momente de tensiune, chipuri cunoscute pe care mă obişnuisem să le văd apărând periodic şi să le aştept, erau oaspeţii mei şi o mulţime de întâmplări vii, alături de o alta, de întâmplări istorisite, se leagă de amintirea lor. Ce mai! au fost, în timpurile bune, şi câte două-trei nave staţionate simultan pe platformă. Alteori navele nu opreau – cele grăbite să părăsească sistemul solar şi care atinseseră îndată după decolare o viteză apreciabilă, încât era în interesul lor să menţină o creştere constantă a acceleraţiei. Dar şi acestora le simţeam prezenţa, le urmăream zborul pe ecrane şi, câteodată, privind cerul negru de dincolo de ferestrele mari ale turnului, îmi închipuiam că le văd venind, tăcute umbre lunecătoare, dinspre lucirea ştearsă a planetei Uranus. Schimbam mesaje, le doream drum bun, pe unii dintre piloţi ştiam că n-aveam să-i revăd, misiunile lor durau zeci sau chiar sute de ani tereştri, zborul în regim relativist punea între mine şi ei o barieră comparabilă cu moartea. Moartea lor, moartea mea, după caz, după felul misiunii. Ne zâmbeam unii altora de la distanţă, mă interesam dacă totul

era în ordine la ei şi, în final, pe ultimele impulsuri de energie ce menţineau între noi comunicarea, ne uram noroc prin gestul acela de simbolică strângere a mâinilor, suplinind una reală, suplinind o ultimă îmbrăţişare la care ei, emisarii planetei natale, ar fi avut dreptul aici, la limita devenită început şi sfârşit al universului controlat sistematic de om.

Când ai trăit asemenea momente, când te-ai obişnuit să crezi, pe bună dreptate, că reprezinţi ceva pentru nişte semeni de-ai tăi care pleacă sau vin şi eşti ultimul din lume care le trimite un salut înainte de a se scufunda pentru decenii întregi în beznele interstelare, sau cel dintâi care-i îmbrăţişează la întoarcere, oferindu-le certitudinea că Pământul *într-adevăr* nu mai e departe şi-i întâmpină; când, ani în şir, s-au perindat pe sub ochii tăi nave de toate tipurile şi de toate mărimile, iar echipele de intervenţie, de alimentare, de supraveghere a traficului spaţial făceau baza să vibreze secret ca şi cum ar fi fost străbătută de suflet de la un capăt la celălalt, sigur că nu ţi-e indiferent să descoperi deodată că totul s-a scufundat în trecut, că zilele au altă faţă, mai leneşă şi mai ternă. Sunt perioade în care trebuie să mă ţin tare ca să nu mă abandonez unei tristeţi bântuite de nelinişti tulburi, când, de la înălţimea ultimului etaj al turnului de control, privesc platforma pustie, abia luminată de stelele reci ale unui cer nu mai puţin pustiu şi dezolant.

Uneori, în zilele de sărbătoare, aprind reflectoarele şi platforma străluceşte metalic, inundată de lumina aspră care altădată indica navelor, de departe, locul de popas. Ies cu Marina, când are chef să mă însoţească, sau cu altcineva dintre puţinii oameni rămaşi aici, şi străbatem platforma până la marginea ei curbă, tăind spaţiul într-o rotire lentă, pe care numai alunecarea perceptibilă a stelelor o face simţită. Sau rămân vreme îndelungată în turn, în sala care mi se pare acum prea mare şi inutil mobilată cu aparatură. Iar în cele din urmă, sătul de imaginea, parcă şi mai dureros subliniată de reflectoare, a unui loc unde nu se mai întâmplă nimic, mă enervez şi sting luminile şi transmit mesaje Pământului, spunându-le celor de la Centru că m-am săturat. Ne-am săturat cu toţii, ar fi cazul să

facă ceva pentru noi, să ne scoată de pe linia asta moartă şi să ne dirijeze spre un traseu principal – una dintre liniile nou înfiinţate, care ne-au înghiţit şi „clienţii", şi o bună parte, cea mai mare parte din personal. Îmi mai descarc sufletul, ştiind dinainte ce efect neînsemnat pot să aibă furiile mele televizate, cărora le trebuie cinci ore până să ajungă la antenele de recepţie ale destinatarilor. După alte câteva ore, în cel mai bun caz, primesc un răspuns „liniştitor": nu putem să vă schimbăm *acum* destinaţia, ni se spune, n-aveţi condiţii, utilaj corespunzător pentru primirea navelor fotonice, şi aşa mai departe, un argument important fiind şi acela că încă mai apar astronave pe vechiul traseu, dintre cele plecate cu mult timp în urmă. Vin rar, vin cu întârziere, nimeni nu poate şti cu exactitate când (uneori nici măcar dacă) se întorc, prin urmare staţia e necesară, zic ei, nu e cazul să fie desfiinţată, ajunge o reducere de activitate. Centrul mă asigură că se contează pe mine, *ei toţi* mă cunosc şi au încredere, înţeleg că-i greu, dar, în sfârşit, lucrurile „trebuie să meargă" şi aici, aşa că sfatul lor e să nu mă pierd cu firea şi eventual să-mi iau un concediu. După un asemenea răspuns nu mai sunt sigur dacă nu cumva cineva îşi bate joc de mine şi nu-mi rămâne altceva de făcut decât să înjur, însă cu asta n-am rezolvat nimic şi mi-e tot mai greu să-i privesc în ochi pe cei opt tehnicieni rămaşi prizonierii staţiei; oamenii şi-au pus speranţe în mine.

Cu Marina mi-e mai uşor, ea are răbdare. Nu s-a resemnat, dar are răbdare, sau cel puţin nu-şi arată nemulţumirea cu orice prilej. Îi sunt recunoscător că nu-mi face scene şi aşteaptă fără să protesteze rezolvarea, fie şi întârziată, a unei situaţii care, în ciuda bunei păreri a celor de la Centru, devine, din ce în ce mai sigur, un impas. Dacă aş accepta că am ajuns, odată cu staţia şi prin forţa împrejurărilor, demodat, refuz totuşi să-mi recunosc vreo înclinaţie deosebită spre un anume spirit conservator. E adevărat, sufăr trăind declinul activităţii de care, în decursul anilor, m-am legat sufleteşte până la deplina confundare cu destinul, înfloritor sau nu, al acestei porţi de intrare în lumea solară; ceea ce nu înseamnă însă că nu mă gândesc şi la faptul că echipa mea descompletată tânjeşte după altceva. Mai devreme sau mai târziu, chiar dacă Centrul, acum, nu vrea să

înțeleagă și, mai ales, dacă refuză în continuare să ne reprofileze, va trebui să abandonez baza, lăsând-o să plutească în derivă pe uriașa ei orbită planetară, până când viitorul îi va scoate în cale, eventual, o altă epocă de strălucire.

În aceste condiții, apelul recepționat de la o navă care ne căuta, apropiindu-se din exteriorul lumilor locuite, mi-a părut întâi neverosimil. Atât de convinși eram cu toții că nimeni nu mai avea nevoie de noi încât, atunci când ne-am trezit iarăși chemați, nu ne-a venit să credem că-i altceva decât o greșeală, o deviere accidentală a unui mesaj destinat stațiilor de pe o rută principală. Dar nava, chemându-ne totuși *pe noi*, arăta astfel că-i erau necunoscute liniile deschise recent, pe câteva curbe optime de cădere dirijată spre centrul sistemului solar. Încă uimit și emoționat, m-am depărtat de ecrane, lăsându-mi privirile să cadă din nou asupra platformei pustii cu care străbăteam beznele spațiului cosmic, și în starea aceea de tensiune mi s-a părut deodată că simt un suflu măturând vidul înghețat și făcând pereții turnului de control să trepideze. Era o senzație falsă, o iluzie, nu încape îndoială; era amintirea descinderilor de odinioară, când navele se desprindeau brusc din întunericul ce le ascunsese până atunci și cădeau spre platformă într-o plutire leneșă, parcă ireală și nematerială, pentru ca aparența înșelătoare să lase locul unei prezențe pline de forță, de energii năvalnice și greu de controlat, îndată ce jeturile incandescente ale motoarelor de frânare izbeau violent suprafața stației, imprimându-i vibrațiile și transmițând prin ea, până în încăperile de locuit, huruitul acela inconfundabil, anticipare de câteva secunde a unei iminente opriri.

– Avem oaspeți! i-am strigat Marinei, care aflase între timp vestea de la alții și urca în grabă treptele scării interioare, spre etajul superior.

Nu era puțin lucru să avem iarăși oaspeți. Mi-am stăpânit bucuria și, treptat, simțeam renăscând în mine calitățile dispecerului de altădată. Gândul că în perioada de inactivitate silită mi-am pierdut reflexele și

deprinderile mă preocupa totuşi, aducând după sine o oarecare nelinişte pe care ştiam că nu am voie s-o exteriorizez, deşi, sau poate tocmai din cauză că ne aşteptau o serie de manevre nu tocmai simple, efectuate cu oameni puţini şi, la rândul lor, aparent descalificaţi. În fine, am făcut atunci ce se cuvenea, am stabilit cu exactitate direcţia din care venea nava şi i-am trimis mesajul de răspuns, cu coordonatele noastre, pretinzând la rândul meu informaţiile necesare localizării şi recunoaşterii acelei misiuni revenite în sistemul solar. Nu mai trebuie să spun că le aşteptam cu mai multă curiozitate şi nerăbdare decât odinioară, când îndeplinirea unor asemenea obligaţii constituia un act de rutină.

Schimbul de mesaje l-am purtat cu un pilot de care nu mi-am amintit imediat. Era să cred că plecase în expediţie înainte de venirea mea acolo, şi abia verificând datele pe calculator m-am convins, nu fără o uşoară reacţie de surpriză, că fusese unul dintre „clienţii" mei, cu treizeci şi doi de ani în urmă. Se numea Valter Ionescu, iar fişa lui, pe care am parcurs-o pe când mâncam fără să-i simt gustul – deci ca în „timpurile bune", de intensă concentrare nervoasă şi de acţiune – un sendviş pregătit în grabă de Marina, fişa lui mi-a procurat suplimentul de informaţii folositor unei mai exacte orientări în *cazul* acestui ins care regăsea, îmbătrânită cu trei decenii, lumea de unde fusese lansat în Cosmos. Probabil că nu numai eu îl uitasem, şi nici nu era singurul de care omenirea avea să-şi amintească brusc, oferindu-i cu mărinimie sinceră şi grăbită un râvnit moment de glorie, mai mult ca sigur ultimul: triumful şi sărbătoarea emoţionantă, ameţitoare ca un splendid joc de artificii, dincolo de care începe retragerea în anonimat, poate tot atât de firească şi ea ca atâtea alte lucruri de care nimeni nu se mai miră. Nu poţi cere unei lumi grăbite, nu-i poţi pretinde şi cu atât mai mult nu-i poţi impune să-i ţină minte şi să-i cultive într-o perpetuă actualitate pe nenumăraţii ei emisari risipiţi în decursul mai multor secole prin Galaxie. Şi, desigur, nu eram nici eu scutit de efectul uitării comode ori necesare, de vreme ce a trebuit să-mi reamintească ordinatorul că-i adresasem lui Valter Ionescu urarea tradiţională de drum bun. Mă uitam la imaginea recompusă de calculator, în culori destul de

bune, pe un ecran al tabloului de bord: era portretul unui bărbat tânăr, energic, cu ochi de un albastru curat, profund şi parcă luminos, expresivitatea nu li se alterase deloc în imaginea materializată abia acum, la comandă, după ce zăcuse codificată în memoria aparatului peste treizeci de ani. Valter Ionescu mă privea liniştit şi cumva nepăsător, cu un zâmbet abia perceptibil în colţul gurii, în bună parte mascat de mustaţa bogată şi de firele răzvrătite ale unei bărbuţe castanii. Părul i se rărea în creştet, dar lungimea lui exagerată şi pieptănătura voit şi totuşi discret neglijentă îi dădeau un aer deloc protocolar care mi l-a făcut imediat simpatic. Mi-am dat seama că era unul dintre acei navigatori de cursă lungă care, deşi purtându-şi cu sinceră mândrie epoleţii cu însemne de căpitan, afişează un oarecare dispreţ ironic la adresa literei unor regulamente cam învechite şi, oricum, tacit ajustate în condiţiile zborurilor interstelare... Aproape fără să-mi fi propus, încercam să-mi imaginez cum arăta acum, după trei decenii care şi pentru el trebuie să fi însemnat măcar vreo cinci-şase ani, dar cinci-şase ani nu lasă urme pronunţate pe faţa unui tânăr. În eventualitatea că nu m-a uitat şi el pe mine, mai degrabă *lui* nu i-ar fi fost tocmai simplu să mă recunoască, din cauza transformărilor aduse de ritmul biologic diferit în care mi-am trăit viaţa. Treizeci şi doi de ani nu pot fi şterşi cu buretele.

Receptoarele staţiei tocmai primeau un alt mesaj şi Marina se oferise să supravegheze înregistrarea. N-am avut nimic împotrivă, deşi, recunosc, doream să mă ocup eu însumi de tot, ceea ce nu mi s-ar fi întâmplat *înainte*, când staţia era plină de specialişti şi treburile de făcut erau atât de numeroase încât fiecare om avea sarcini precise, iar timpul ni-l drămuiam la secundă. Acum nu ne grăbea nimeni. Am profitat de răgaz ca să mai „scotocesc prin fişier", să scot din ordinator toate detaliile privitoare la expediţia din care se întorcea Valter Ionescu. Nu era mare lucru de aflat, în esenţă scenariul se desfăşura aşa: căpitanul plecase cu o navă acceptabilă, destul de modernă *pe vremea lui*, într-o misiune cu destinaţia Procyon, la trei parseci şi jumătate depărtare de Soare, unde urma să preia o încărcătură de thorpiu înnobilat, formidabilul element a cărui valoare, la

cantitatea prevăzută pentru acel transport, justifica până şi o călătorie pe un traseu de două ori mai lung. Personal de bord – cinci oameni, între care şi un specialist în ecologie a cărui prezenţă m-a cam mirat, până când am aflat că expediţia avea de îndeplinit o dublă misiune, etapa Pământ-Procyon fiind condiţionată, pentru obţinerea unui randament maxim al zborului, de transportul unei imense cantităţi de spori proveniţi în special de la plante acvatice; o acţiune de fertilizare, aşadar, urmărindu-se însămânţarea oceanului primar, încă lipsit de viaţă, al unei planete din vecinătatea piticei albe care formează cu imensa stea alb-gălbuie Procyon sistemul cunoscut şi sub denumirea de *alfa* Câinele Mic. Pe baza informaţiilor deţinute de ordinatorul staţiei, n-am putut stabili cu certitudine ceea ce începusem să deduc, şi anume, dacă nu cumva această operaţie delicată, făcută în fond nu tocmai sau nu direct în interesul nostru, reprezenta preţul bine chibzuit al încărcăturii de thorpiu pe care Valter Ionescu trebuia s-o aducă în sistemul solar. Dar asta avea, în momentele acelea, doar o minimă importanţă.

– Ei, şefule, cum stăm? Când îl înhăţăm de coadă? m-a întrebat unul dintre tehnicieni, folosind pe neaşteptate o expresie tot din „timpurile aurite", ceea ce a avut darul să mă binedispună imediat.

Evident, întrebarea nu pretindea de la mine un răspuns, dinainte ştiut, era doar un mod de manifestare a bucuriei că ne aştepta în sfârşit o treabă care avea să scoată, cel puţin pentru o vreme, mecanismul staţiei din înţepenire. Omul îşi freca mâinile într-un gest iarăşi semnificativ, grăitor pentru starea noastră de spirit, şi mi-am zis că apariţia lui Valter Ionescu era de-a dreptul norocoasă, căpitanul venea chiar la timp ca să ne smulgă din gânduri nu tocmai fericite. Simţeam în jur o tensiune care de data asta nu avea în ea nimic periculos, nici dezarmant; dimpotrivă, era tensiunea acelei aşteptări ce ridică moralul, pregătind subteran o mobilizare promptă şi energică a nervilor, atunci când avea să vină clipa acţiunii fără ezitare, dar şi fără greşeală.

În noul său mesaj, Valter Ionescu ne comunica poziția lui, viteza, caracteristicile traiectoriei și așa mai departe, informații pe care ordinatorul le-a înghițit imediat, prelucrându-le. Pe harta siderală pândită de privirile noastre pline de o curiozitate nerăbdătoare începu să clipească, la scurtă vreme după aceea, mult așteptata lumină ce poziționa, în raport cu noi și cu corpurile planetare învecinate, astronava. Am răsuflat ușurați, ca și cum abia astfel, prin apariția semnalului luminos într-un punct anume al unui Cosmos simbolizat vizual, existența doar bănuită până acum a navei ar fi devenit, brusc, certitudine.

– Uite-o! am auzit exclamația jumătate strigată, jumătate șoptită a Marinei.

Acolo unde în ultimul an aproape că nu se înregistraseră altceva decât deplasările greu perceptibile ale lui Uranus și Neptun, precum și cele – întru câtva mai rapide – ale câtorva banale comete, punctul acela luminos, însemnând nu doar mișcare, ci și viață, avea în el ceva cu adevărat impresionant.

Mai tulburător era însă finalul mesajului. Tulburător prin ceea ce *nu spunea*, fiindcă Valter Ionescu lăsa să se înțeleagă, atâta doar, fără nicio explicație, lăsa să se înțeleagă că, din tot echipajul plecat, se întorcea el singur.

Marina și-a dat seama imediat, după expresia mea de consternare prost camuflată, că se întâmplase ceva grav.

– Nu știu ce vrea să spună ăla aici, am evitat eu un răspuns improvizat din diverse presupuneri, care mai mult ar fi complicat lucrurile.

Ea n-a mai insistat, încât secretul acela cumplit, al meu sau, poate, al nostru, al amândurora, a rămas secret până la confirmarea integrală a adevărului său. Urmărit de priviri mai mult nedumerite decât neliniștite,

concentrat, ascunzându-mi cât se putea frământările, am pregătit un alt mesaj, cu întrebări precis şi insistent formulate: ce-i cu oamenii? ce-i cu nava? ce-i cu încărcătura?... şi tot aşa, încolţindu-l pe Valter Ionescu fără menajamente, încât să fie obligat să răspundă limpede la toate nedumeririle stârnite de ambiguitatea suspectă a finalului mesajului abia recepţionat. Începusem să mă înfurii – omul ăsta, despre care se spunea că e un navigator experimentat, şi-a uitat oare îndatoririle elementare? mă întrebam, indispus de faptul că ne ascundea ceva, lăsându-mă să bâjbâi prin tot felul de ipoteze, deşi era de datoria lui să raporteze exact şi amănunţit despre misiune, îndată ce pătrundea în sistemul solar. Ordinatorul codifica grăbit mesajul în limbajul folosit la emisiunile de tipul „orb", antenele staţiei începuseră să-l transmită în spaţiul înconjurător, şi abia după un timp mi-am dat seama că eram preocupat de ceva *anume*, fără să fi ştiut de la început, cu exactitate, despre ce era vorba. Deodată, în mintea mea a făcut explozie întrebarea: de ce nu trece pe imagine? Asta era, întrebarea asta mă obseda, fremătând în subconştient, căutându-şi cu dificultate drumul spre suprafaţă. Judecând după coordonatele comunicate, astronava se afla la o depărtare ce nu excludea o bună legătură televizată, dar căpitanul părea să nu fi realizat încă asta, el se folosea în continuare de sistemul „orb", mai simplu şi mai eficient la mari distanţe, însă cu dezavantajul de a pune între cei care-l folosesc un intermediar: ordinatorul, necesar codificării şi traducerii mesajelor dintr-un cifru de simboluri universal acceptat. Ce-i cu tine, Valter Ionescu? îmi venea să strig. Treci pe emisie televizată, poate că asta are să te oblige să fii coerent şi detaliat.

M-am decis s-o fac eu cel dintâi, văzând că timpul trecea şi căpitanul Ionescu nu se grăbea deloc să-mi răspundă. Staţia emitea pe canalele folosite cu treizeci de ani în urmă, fără ca dincolo, pe navă, cineva să preia legătura. Nu-mi venea să cred că Valter Ionescu nu recepţiona apelul meu televizat, iar faptul că nu-mi răspundea în acelaşi fel mă intriga tot mai mult. Dacă n-ar fi fost semnalul luminos prin care ordinatorul marca pe harta stelară, mereu mai aproape, poziţia navei-enigmă, aş fi putut crede

că totul era o farsă prostească, sau că simţurile noastre, ale tuturor, ne jucaseră o stranie festă, în finalul unei lungi perioade de lâncezeală, dându-ne tocmai iluzia după care tânjiserăm prea mult.

– Procyenii nu se folosesc de televiziune, nu-i aşa? m-a întrebat la un moment dat Marina, făcând o asociere de idei pe care cred că am intuit-o corect, dar atunci am preferat să mă prefac că nu înţeleg.

– Ce legătură are una cu alta? am răspuns printr-o altă întrebare, iar Marina, sprijinită cu pieptul şi cu coatele de pupitrul unde lucram, şi-a ridicat o sprânceană, una singură, cum face întotdeauna când se miră în tăcere, apoi am avut impresia că abandonează un gând căruia nu poate sau nu mai vrea să-i dea de capăt.

– Ştiu eu? Poate că nu are nicio legătură.

Mesajul următor, sosit târziu, când ciudăţeniile acelei întâmplări ajunseseră să mă preocupe obsesiv, era formulat tot în cod şi, prin urmare, destinat mai întâi ordinatorului. Nicio schimbare, aşadar, în aspectul tehnic al comunicării, însă Valter Ionescu se hotărâse în sfârşit să renunţe la tăcerea lui neliniştitoare. Deşi m-am bucurat, nu m-am putut împiedica să-i reproşez în gând că-i trebuise cam mult timp până să ia decizia asta. Câteva supoziţii, unele nerostite până atunci spre a nu provoca inutil agitaţie între tehnicienii mei, îşi găseau deodată confirmarea. Căpitanul se afla într-adevăr la bordul unei nave străine, acum, la capătul celor două misiuni ale lui, ambele îndeplinite: atât cea de fertilizare a planetei lui Procyon II, cât şi cea legată de transportul thorpiului spre Pământ; încărcătura, sub formă de bare bine izolate din cauza violentului lor efect radioactiv, umplea locurile de depozitare ale acelei nave cosmice de origine extraterestră, cu care se întorcea acasă Valter Ionescu dintr-o călătorie pe cât de pozitiv încheiată în bilanţul ei material, pe atât de lipsită de noroc în alte privinţe. Pierduse astronava lansată spre Procyon şi odată cu ea echipajul, într-un accident produs chiar după sau, în orice caz, spre

sfârşitul operaţiei de bombardare, cu capsule pline de spori şi seminţe, a oceanului unde vegetaţia Pământului avea să încerce să se adapteze şi să populeze, cu timpul, un mediu lipsit de viaţă şi încă nu tocmai favorabil apariţiei ei. O explozie, din câte am înţeles, având drept urmări dezintegrarea unei părţi a astronavei şi scufundarea celeilalte, sub privirile îngrozite ale procyenilor care îl însoţiseră acolo cu una din navele lor de patrulare, spre a controla realizarea, în condiţiile stabilite, a acţiunii pentru care apelaseră la ajutorul venit din sistemul solar. „Ei m-au *recuperat*", spunea Valter Ionescu şi nu m-am întrebat atunci de ce întrebuinţase tocmai cuvântul acela. Apoi, după aflarea altor amănunte teribile, nici n-a mai fost cazul să mă mai întreb. Căpitanul ezitase mult înainte de a ni le comunica, aşa se explicau şi lungile lui tăceri, dar ştia că până la urmă tot va trebui să ne prevină, era, dintre toate, lucrul cel mai înţelept. Ceilalţi, piloţii secunzi şi ecologistul, dispăruseră fără urmă. El singur mai fusese găsit plutind acolo unde îl proiectase explozia, cu fracturi deschise şi arsuri grave pe tot corpul, inconştient şi pesemne ajuns în pragul agoniei – a aflat mai târziu că viaţa lui depindea atunci de foarte puţin. De puţin *timp*, de numai câteva zeci de minute şi de intervenţia energică a procyenilor, care, zicea căpitanul, n-aveau nici ei de ales, dacă voiau să facă într-adevăr ceva pentru el şi să nu-l lase să moară acolo unde căzuse. Brusc, m-a străbătut un fior şi nici n-a mai fost nevoie să parcurg până la capăt mesajul ca să-mi dau seama că Valter Ionescu nu mai era tânărul acela blond, cu ochi albaştri şi bărbuţă castanie fluturată rebel, ca într-o copilărească sfidare a aparatelor de teleimprimare. „Mi-au dat un corp", îşi încheia el mesajul, aşadar se întâmplase ceea ce bănuiam: în starea lui de atunci nu-i fusese salvat, mai bine-zis recuperat, decât creierul.

– Fiţi atenţi! le-am spus băieţilor, şi-mi stăpâneam cu greu tremurul şi emoţia care îmi schimba vocea, imprimându-i o suspectă răguşeală. Fiţi atenţi, vom avea o vizită, dar nu-i vorba de cine credeţi, sau nu numai de el. Sunteţi mai tineri, îmi închipui că n-aţi mai întâlnit procyeni, dar ceva-ceva tot trebuie să ştiţi, aşa că n-are de ce să vi se facă subit dor de casă şi să-mi fugiţi de aici când am mai mare nevoie de voi. Relaţiile cu *ei* sunt

destul de bune şi, în plus, unul pe care l-am văzut eu cândva aducea mulţumitor a om. Ba nu, greşesc: nu mulţumitor, ci *surprinzător* trebuia să spun. Doar că era cu ceva mai înalt şi uşor disproporţionat, sau altfel proporţionat, luaţi-o cum vreţi, şi avea faţa mai plată. Sunt printre puţinele rase umanoide pe care le cunoaştem, aşa că o să ne fie mai uşor decât cu alţii, cred eu. Singurul lucru la care vă invit să luaţi aminte, fiindcă altfel riscaţi să faceţi şoc, e culoarea; nu-nu, *culorile* lor, vreau să zic, dar probabil că riscul e la fel de mare şi pentru ei într-o întâlnire neaşteptată cu nişte decoloraţi ca noi, cu pielea atât de şters şi de uniform pigmentată. Valter Ionescu se simte bine printre ei, prin urmare n-o să ne facem noi de râs şi n-o să-l compromitem nici pe Valter Ionescu, nu-i aşa? Am dreptate?...

Pe măsură ce vorbeam, mi-am recâştigat vocea limpede şi gândul coerent, ba chiar şi puţin din umor, aşa că le-am zâmbit băieţilor, amuzat de insolitul situaţiei, de aspectul cam straniu al întâlnirii ce ne aştepta. N-am să uit niciodată procyanul văzut întâmplător, mai demult, pe coridorul unei mari instituţii guvernamentale de pe Pământ. De altfel ar fi exclus să poată fi uitată faţa aceea rotundă, pe care se îmbinau neverosimil culorile variate, ţipător de vii, aş zice că aproape strălucitoare, de pe solzii unui peşte exotic. Şi încă ai unuia dintre cei mai frumos coloraţi, fala oricărui acvariu! Mi-am propus să evit nişte reacţii penibile, cu atât mai mult cu cât nefericitul de pământean revenea, dintr-o misiune victorioasă, învins, lovit în însăşi condiţia lui omenească. Nu se putea să nu ţi se facă milă de el. Procyenii ne stârnesc uimirea şi curiozitatea, e normal, însă ei vin şi pleacă, se întorc în lumea lor siderală unde toţi sunt la fel, pe când Valter Ionescu va trebui să rămână pentru totdeauna, cu trupul lui împrumutat, de procyan, aici, în spaţiul căruia spiritual îi aparţine. „Mi-au dat un corp", spunea în ultimul său mesaj şi înţelegeam acum că făcea mărturisirea asta fără multă bucurie.

Pe Marina cineva o văzuse intrând în seră. Cum nu voiam să mai pierd vremea în turn, am căutat-o acolo, sub calota scundă şi puternic luminată artificial, de la baza turnului de control. Uda straturile de legume şi, pusă

pe joacă, m-a ținut o vreme în prag, amenințându-mă cu jetul de apă al furtunului.

– O să goleşti rezervorul! am avertizat-o, mustrând-o fără niciun efect.

Ştiam dinainte că o duzină de raționamente perfect argumentate n-ar fi reuşit s-o convingă să renunțe, atunci când avea chef să risipească apa, udând ea însăşi sera în locul obişnuitei instalații acționate mecanic.

Zâmbind bucuroasă, m-a chemat spre locul unde, pe o suprafață de numai doi metri pătrați, marcată de ghivece cu cactuşi pitici, cultiva câteva soiuri de flori, garoafe, lalele, gladiole, două-trei fire din fiecare, o muşcată şi un trandafir. Mai mult, din păcate, nu ne puteam îngădui.

– Mi-a înflorit o lalea pestriță, vino să vezi!

Cred că o admirase, o pipăise cu dragoste şi până atunci, dar n-a scăpat prilejul s-o atingă iarăşi, s-o mângâie discret, parcă pe furiş, bucurându-se să simtă între degete petalele crude, catifelate, umezite de stropii adunați în corolă ca niște mărgeluşe străvezii.

– Aş fi vrut să am mai multe. M-am gândit la un buchet, pentru când ne vin oaspeții, zicea Marina. Chiar dacă ei au alte tradiții şi alte obiceiuri acolo. Să nu-şi închipuie că-i primim ca la o casă pustie.

– Ajunge una, lasă-le pe celelalte să crească.

Câteva zile mai târziu, când o navă aproape sferică se aşeza într-o margine a platformei, iar băieții din turn, cuprinşi din nou de febra timpului de glorie al stației, zoreau să dirijeze într-acolo imensul „braț de caracatiță" bâjbâitor al coridorului de acces, Marina mi-a ieşit în cale exact în momentul când îmi consideram încheiată pregătirea psihologică şi aveam de gând să pătrund în acel apendice al turnului care deschidea atunci cel

mai scurt şi cel mai comod drum spre procyeni. I-am citit în ochi dorinţa şi primul meu gest a fost unul de refuz. Dar am băgat de seamă că ţinea cu emoţie, parcă abia atingându-i lujerul cu vârfurile degetelor, laleaua aceea pestriţă şi n-am mai zis nimic, am pătruns în coridorul suspendat simţind-o, după balans, la doi paşi în urma mea. Într-o tăcere încordată, care ne intensifica zgomotul respiraţiei, am străbătut distanţa ce ne despărţea de navă, iar băieţii rămaşi în turn presupun că nu se simţeau cu nimic mai liniştiţi decât noi, ştiind ce întâlnire neobişnuită ni se întrevede.

„Bătrâne, ţine-te tare!" mi-am făcut curaj la capătul coridorului de acces, înainte de a păşi în sala circulară a navei procyene, apoi *i-am văzut;* i-am văzut pe ei, nemişcaţi, într-o atitudine de impusă solemnitate, presupun. Cu toată pregătirea sufletească, nu mi-am putut reţine o tresărire şi nici ritmul, accelerat brusc, al bătăilor inimii. Ei stăteau dinaintea mea şi parcă nu-mi venea să mă uit la feţele lor cu pielea de un roşu aprins, pătată neuniform cu verde şi galben, iar în două sau trei locuri vărgată de brun, în nişte dungi apăsate. Totul compunea un desen straniu, nelipsit de fineţe şi, în mod evident, de un fantastic efect, de care se face răspunzătoare o selecţie – naturală? dirijată? ori şi una, şi alta – ce n-a ajuns la rezultate comparabile, pe Pământ, decât în coloritul privilegiat al peştilor şi păsărilor exotice. Simţeam de mai multă vreme o apăsare la încheietura mâinii stângi, o strângere care în loc să slăbească îşi creştea enervat intensitatea, şi m-am întors iritat spre Marina, însă ochii ei ficşi, devastaţi de o spaimă mută, urmăreau cu încordare fiinţa aflată în stânga, la o oarecare distanţă de cei trei procyeni: animalul acela de dimensiunile unui viţel îngrăşat, dar a cărui alcătuire sugera mai degrabă o broască uriaşă cu corpul acoperit de o piele groasă, buboasă şi murdar-verzuie, o broască-elefant suită pe un mic podium de unde ne fixa şi ea nemişcată, doar guşa enormă îi tresălta din când în când, străbătută de un tremur. Marina era îngrozită, cu o mână se încleştase de mine, iar cu cealaltă strângea la piept, ca într-un inconştient reflex de apărare, laleaua pestriţă şi simţeam cum mă trage încet-încet înapoi, spre gura coridorului de acces. I-am făcut semn să stea liniştită, îmi aminteam tocmai la timp ceea ce uitasem:

animalul era un *braal* inofensiv, un fel de câine de casă, n-avea nicio vină că nouă ni se înfăţişa atât de respingător. E adevărat, nu-mi trecuse nicio clipă prin minte că oaspeţii noştri ar fi putut avea la bord un astfel de însoţitor.

Revenindu-mi, m-am întors către procyeni. Ei urmăriseră scena fără nicio tresărire, deşi mă aşteptam să zâmbească subţire din buzele lor abia schiţate, şi probabil că aşa şi făceau, însă în alt chip decât cel omenesc – cu toată aparenţa lor umanoidă. Am făcut un efort de concentrare, de mobilizare a voinţei pentru întrebarea pe care mă vedeam obligat s-o pun, parcă tot mai jenat de sensul ei neverosimil.

– Care din voi... am zis şi m-am oprit derutat, privind feţele de un uluitor efect nepământesc ale procyenilor. Care din voi este... Valter Ionescu?

Cuvintele s-au smuls din mine cu greutate, îmi părea că joc un rol pentru care n-am talent şi aşteptam dintr-o clipă în alta să se prăbuşească asupra mea un val uriaş de ridicol. Cei trei şi-au întors unul spre altul capetele fabuloase, într-un fel de uimire nedumerită şi interogativă. Am avut impresia că se *pipăiau* fugar cu privirile şi abia atunci mi-am reamintit înciudat că telepaţii aceia sunt, în fond, surzi şi muţi, le lipseşte structural unul din simţurile pentru noi esenţiale. Câteva momente am rămas complet derutat, iar Marina, alături, frământa fără rost în mâini tulpina subţire a lalelei sacrificate în vederea evenimentului pe care îl trăiam acum într-un mod cu totul neaşteptat.

– Eu sunt... – am auzit un glas răguşit, ca o bătaie înfundată de tobă. Eu sunt Valter Ionescu...

De pe podiumul lui, braalul mă fixa cu două perechi de ochi galbeni, plini de vinişoare inflamate. Guşa de un verde lucios i se înfoia ritmic, iar gura largă îi rămăsese întredeschisă, încât auzeam un şuierat continuu şi un gâlgâit care, aveam să înţeleg mai târziu, pregăteau o nouă şi chinuitoare

erupție verbală, neașteptată și uluitoare ca tot ce ni se întâmpla acolo, atunci. Mă uitam aiurit la alcătuirea aceea monstruoasă și-mi spuneam că nu, ea nu putuse, n-avea cum să fie tocmai ea cea care-mi vorbea, braalul e braal, gândeam într-o izbucnire de revoltă neputincioasă, un broscoi uriaș, pentru noi, pământenii, un câine de casă și nimic mai mult, pentru procyeni. Nu se clintea de pe podium, dar tresăririle pieptului său lat și ale gușii învelite în piele încrețită trădau o agitație lăuntrică alarmantă.

– M-am întors, nu puteam să rămân... Sunteți primii oameni care... după atâția ani...

Am simțit ceva ca o lamă de bisturiu tatonându-mi nervii în lungul spinării. Marina a leșinat fără un țipăt, a alunecat pur și simplu pe lângă mine și mi s-a întins inertă la picioare, înainte ca eu să fi putut mișca un deget, iar în starea aceea nici măcar nu mi-a trecut prin minte s-o fac. Braalul *vorbea*, nu mai încăpea nicio îndoială. Mi-am purtat buimac privirile de la fața palidă a Marinei la cele enigmatice ale procyenilor și iarăși la braal, care făcea noi sforțări să articuleze ceva pe respirația lui șuierată, sonorizată dogit în sacul fremătător al gușii.

– Altceva n-au găsit... n-au avut la îndemână, auzeam ca în miezul dement al unui coșmar cuvintele braalului, pronunțate cu totul aproximativ, și privirile mele scăpate de sub controlul lucidității nu se mai puteau desprinde de el.

Era ceva fascinant și dureros în ce se petrecea în momentele acelea. Creatura îmi vorbea cu prețul unor eforturi cumplite și părea să nu fi observat, sau să nu ia în seamă efectul fulgerător produs asupra Marinei. Mi se adresa mie cu un fel de tensiune ieșită pesemne din teama de a nu mă vedea și pe mine prăbușit în leșin. Am simțit asta și mi-am încordat mușchii slăbiți ai picioarelor, mi-am adunat încetul cu încetul atenția împrăștiată, mi-am impus să fiu calm și să deduc din sunetele acelea gâlgâite și gâfâite sensul unor cuvinte familiare.

– Trebuia să trăiesc... gemea adânc braalul, zbătându-şi guşa de sub imensa lui gură ştirbă, şi deodată un nod chinuitor mi s-a urcat în gât: zăpăceala, spaima de la început ceda locul milei, o milă însoţită de repulsie. M-am silit să-mi înving bărbăteşte un suspin care ameninţa să-mi smulgă lacrimi, aşa cum mi-am impus să-mi înfrâng şi dorinţa de a fugi în neştire, de a mă ascunde undeva unde să nu fiu găsit zile în şir. Braalul spunea ceva, mai bine zis încerca să spună, fiindcă abia urmărind privirea deviată a unuia dintre ochii lui excesiv proeminenţi, aţintită de astă dată asupra lalelei scăpate de Marina pe pardoseala lăcuită a navei, abia atunci am înţeles că ne mulţumea, tulburat *omeneşte*, pentru floare.

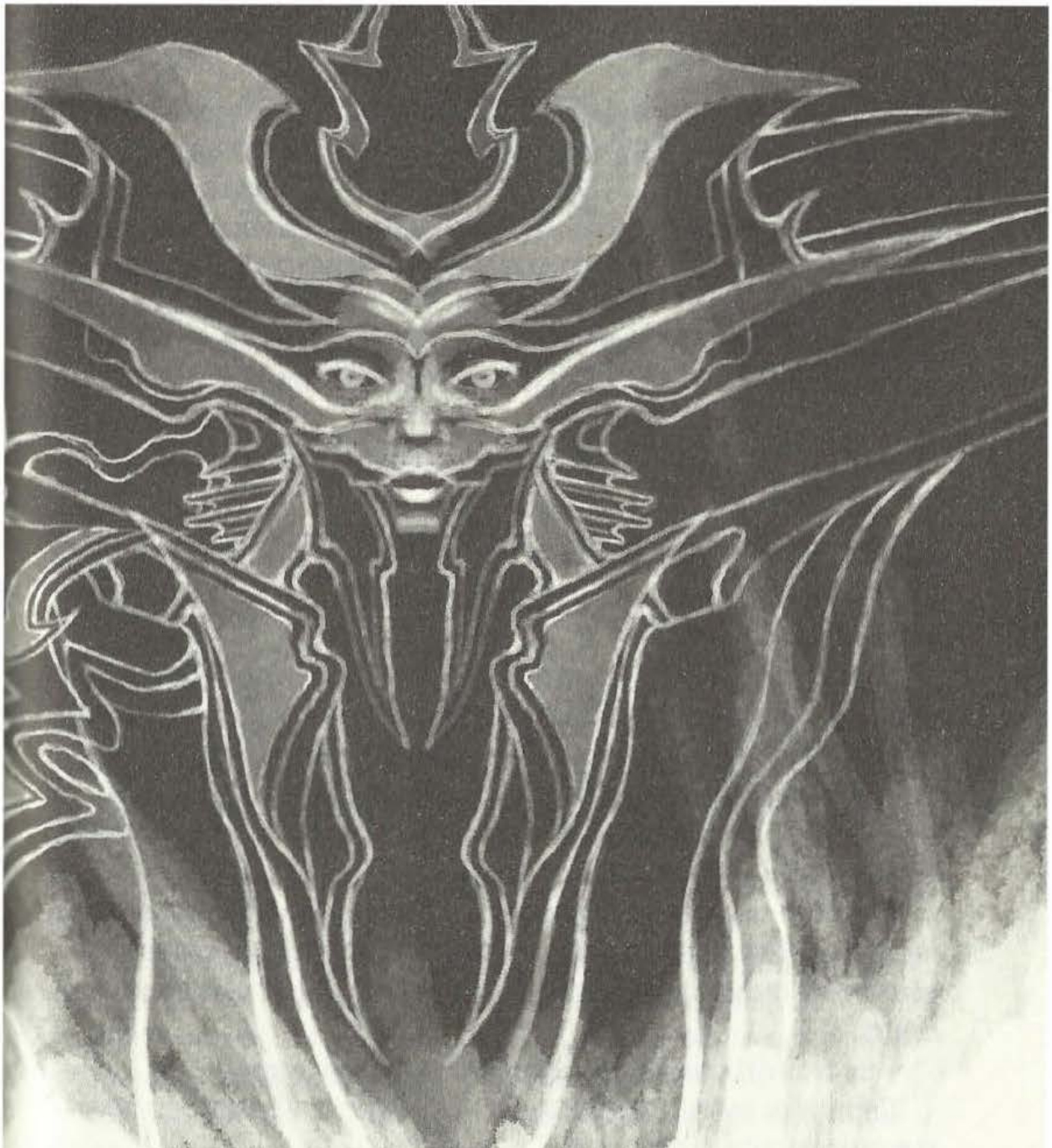

stephen baxter

mina gravitațională

HAI S-O NUMIM ANLIC

Când se trezi prima oară, se afla printre ruinele unei mine gravitaţionale abandonate.

La început, Comunitatea cercetase straturile exterioare ale uriaşei structuri obscure, dar, până la urmă, ajungând mai aproape de miez, a dat peste un inel strâns. Acolo, gravitaţia găurii negre centrale era atât de puternică, încât până şi lumina se curba în orbite închise.

Tunelul cu aspect de torus părea să nu aibă capăt. Şi puteau alerga prin el cât de repede aveau curajul s-o facă.

Înaintând cu viteză pe lângă pereţii de fulerenă, se vedeau reflectaţi în imagini multiple, într-o reţea aurie sclipitoare, şi în faţă, şi în spate, pentru că ecourile luminii lor înconjurau la nesfârşit nodul spaţio-temporal central.

– Ca în zilele bune! strigau ei, încântaţi. Ca la Crepuscul!

Cuprinşi de exaltare, forţară bariera luminii, iar imaginile rotitoare captive deveniră albastre sau roşii.

Atunci avu loc evenimentul.

Comunitatea aceasta nu era decât o ramură secundară a Confluxului. Izolate aici, în locul acesta străvechi, densitatea lor, a minţilor, deja începea să scadă. Acum, pe măsură ce se apropiau de viteza luminii, izolarea tindea spre punctul critic.

... Înmuguri separat de celelalte, o conştiinţă discretă, izolată de fluxul minţilor şi al amintirilor.

Încetini. Ceilalţi alergară mai departe fără ea, o furtună circulară ameţitoare pe orbita găurii negre secătuite. Parcă se trezea dintr-un vis.

Întrebările țâșniră imediat, inundându-i mintea fragedă. „Cine sunt?" „Cum am ajuns aici?" și așa mai departe. Întrebări ușoare, chiar banale, însă de nerăspuns.

Alții se adunară în jurul ei – curioși, compătimitori –, iar lumina, în goana ei nebună, începu să-și piardă coerența.

Unul dintre ei veni la ea.

Numele însemnau prea puțin: acest „unul" era doar o accentuare temporară a identității entității dispersate, extinse, care alcătuia Comunitatea.

Însă iată-l lângă ea. Să-i spunem Geador.

– ... Anlic?

– Mă simt... ciudat, mărturisi ea.

– Nu-ți face griji.

– Cine sunt eu?

– Întoarce-te la noi.

Vru s-o cuprindă, iar ea percepu adâncimile calde ale tovărășiei, amintirii și bucuriei împărtășite, aflate dincolo de el. Adâncimi care așteptau s-o înghită, să-i suprime întrebările.

– Nu! se răsti și porni hotărâtă înainte, tot mai departe, printre pereții subțiri ai tunelului.

La început, îi veni greu să iasă din puțul gravitațional întortocheat. Dar, în scurtă vreme, reuși să urce printre straturile structurii.

Iată incinta electromagnetică etanșă, care exploatase cândva gaura neagră rotitoare, ca un dinam. Iată norul de masă compactă care fusese azvârlit pe orbitele complexe prin ergosfera găurii, extrăgând energia gravitațională. Metodă inginerească antică, demult abandonată.

Ieși sub un cer gol, un cer subțiat de extinderea nesfârșită a spațiu-timpului. Geador era acolo.

– Ce vezi?

– Nimic.

– Uită-te mai bine.

Îi arătă cum să privească.

Pe cer se răsfirau mici puncte roșii, mate.

– Sunt rămășițele stelelor, îi explică Geador.

Apoi îi povesti despre Crepuscul: perioada aceea scurtă și înfloritoare de după Big Bang, când materia se adunase în bulgări și o arsese lumina de fuziune.

– A fost un foc care s-a stins repede, precum s-a şi aprins. Universul era foarte tânăr. S-a mărit de miliarde şi miliarde de ori de atunci... Totuşi, tocmai în era aceea au apărut oamenii. Noi, Anlic.

Ea îşi privi în suflet, căutând amintiri calde ale Crepusculului. Nu găsi nimic.

Privi înapoi, la mina gravitaţională.

În mijlocul ei văzu un punct luminos, alb-gălbui. Suliţe de lumină se arcuiau de la poluri, subţiri ca lama de cuţit. Scânteia era înconjurată de un nor aplatizat, de un roşu mat, neomogen, greoi. Lumina din mijloc, intensă, arunca umbre prin spaţiul aglomerat din jurul ei.

Era superbă, o sculptură de lumină şi fum purpuriu.

– Aceasta este Mina Unu, spuse Geador cu blândeţe. Prima dintre toate. Şi este construită pe ruinele galaxiei primare – galaxia din care au apărut oamenii.

– Cea dintâi galaxie?

– S-a întâmplat demult de tot – veni mai aproape de ea. Atât de demult, încât mina aceasta s-a epuizat. În curând, se va evapora complet. Multă vreme a trecut de când a trebuit să plecăm...

Asta se petrecuse înainte. La urma urmei, oamenii apăruseră dintr-o singură stea şi se răsfiraseră în jumătate din univers, încă înainte ca stelele să înceteze să mai lumineze.

Acum, oamenii produceau energie, extrasă din marile mine gravitaţionale, la o scară la care strămoşii lor nici nu visaseră. Bineînţeles, minele se epuizau la un moment dat – ca aceasta –, însă existau altele. Iar când şi ultima dintre ele avea să dea semne de epuizare, aveau să se gândească ei la ceva.

Viitorul se întindea înaintea lor, lung şi glorios. Minţile se împreunau curgând în râurile vaste ale conştiinţei. Urma nemurirea, un anume fel de nemurire, o continuitate a identităţii prin multiplicare şi confluenţă, de-a lungul a miliarde şi miliarde de ani.

Era Confluxul.

Sursa lui era departe, în amonte.

Aspectele primitive ale naşterii şi morţii fuseseră abandonate înainte de încheierea Crepusculului, când se renunţase definitiv la originile biologice ale omului. Aşa că fiecare minte, fiecare afluent care alcătuia astăzi Confluxul îşi avea sursa în acel timp strălucitor, îndepărtat, din amonte.

După Crepuscul, nu se mai născuse nimeni.

Nimeni, în afară de Anlic.

– ... Întoarce-te, rosti Geador.

Opoziția ei se disipa.

Nu înțelegea nimic despre ea însăși. Dar nu voia să fie diferită. Nu voia să fie nefericită.

Nu exista nimeni care să fie altfel decât fericit la maximum, tot timpul. Nu acesta era scopul însuși al existenței?

Așadar, neliniștită, îi cedă lui Geador, cedă Confluxului. Și, odată cu identitatea ei, se dizolvară și îndoielile, și întrebările ei.

Universul avea să îmbătrânească mult mai mult înainte de a se trezi din nou.

*

– Fugi! Mai repede! Cât de repede poți!

Râul cel mare și năvalnic al minții era cuprins de tulburare.

Iar în tulburarea aceea, ici, colo, suflete se înălțau din clocotul de fond. Fiecare fărâmă trecea printr-o clipă de teroare înainte de a se prăbuși înapoi în întregul cuprinzător, al viselor.

Una dintre fărâmele acelea era Anlic.

În bezna coborâtă brusc, se agăță de ea însăși. Alunecă și se opri.

În jurul ei se îngrămădiră grupuri de identități trecătoare.

– Ce faci? De ce stai aici? Vei fi rănită.

Au căutat s-o absoarbă, dar s-au retras, surprinse că li se opune.

Panicată, Comunitatea fugea. De ce?

Ea privi înapoi.

Era ceva acolo, în întunericul atotcuprinzător. Desluși un tipar cât se poate de vag: gri cărbune pe negru, aproape imposibil de sesizat, o rețea de triunghiuri echilaterale ordonate, acoperind cerul. Vizibilă prin interstiții era o perdea complexă, texturată, de lumină roz, cu nuanțe cenușii.

O structură care îngloba universul.

Era uluită, dezorientată. Era atât de diferit de Mina Unu, ultima ei amintire clară. Probabil că traversase un vast deșert al timpului.

Dar, constată atunci când își cercetă sufletul, întrebările ei tot nu primiseră un răspuns.

– Geador? strigă.

Un freamăt de șoc și îndoială se răspândi în Comunitate.

– ... Ești Anlic.

– Geador?

– Am amintirile lui Geador.

Va trebui să mă mulțumesc cu atât, își spuse, enervată; în Conflux, memoria și identitatea erau fluide, distribuite, ambigue.

– Suntem în pericol, Anlic. Trebuie să vii şi tu.

Încăpăţânată, refuză să se supună. Arătă spre reţeaua extinsă.

– Aceea este Mina Unu?

– Nu, răspunse el cu tristeţe. Mina Unu a existat cu foarte mult timp în urmă, copilă.

– Cu cât timp?

– Timpul şi-a găsit cuib...

Din punctul acela de observaţie, era imperiului primei găuri negre a omului fusese primăvara, imposibil de îndepărtată. Iar Crepusculul – zorii când au ars stelele – s-a pierdut, un detaliu oarecare din Big Bang.

– Ce se întâmplă aici, Geador?

– Nu avem timp de...

– Spune-mi.

Universul se umflase, alimentat de timp, iar procesele lui fizice se derulaseră neabătute.

Aşa cum stelele din fiecare galaxie se disipaseră, rămăşiţele lor căzând într-o gaură neagră centrală, şi clusterele galaxiilor se răsfiraseră, iar rămăşiţele lor deveniseră găuri de mărimea clusterelor. La rândul lor, clusterele se transformaseră în găuri mari cât superclusterele – cele mai mari găuri negre formate natural, cu masa de o sută de milioane de miliarde de stele.

Acestea erau vetrele reci în jurul cărora se îngrămădea acum omenirea.

– Dar, spuse Geador, găurile de supercluster se evaporează, se disipează într-o şoaptă cuantică, asemenea tuturor găurilor negre. Cele mai mici găuri, cu masă stelară, au dispărut când universul avea doar o frântură din vârsta lui actuală. Acum, cele mai mari găuri negre naturale, cu masă de superclustere, sunt şi ele pe cale de dispariţie. Aşa că trebuie să le cultivăm.

– Priveşte oraşul.

Se referea la reţeaua care includea universul, la suprafeţele vălurite dintre limitele ei.

Oraşul era o reţea sferică. Conţinea găuri negre gigantice, mase de superclustere galactice. Fuseseră asamblate intenţionat. Şi fuzionau într-o ierarhie de găuri din ce în ce mai mari. Viaţa subzista numai pe reazemele Oraşului, alimentând ultima picătură de energie liberă.

Omenirea deplasa găuri negre de superclustere, făcându-le să se întrepătrundă în ierarhii în toate colţurile universului în care se putea ajunge, în încercarea de a-şi prelungi viaţa. Era o provocare de proporţii.

De proporții copleșitoare.

Sumbru, Geador îi arătă mai multe.

Rețeaua era întreruptă. Părea că un obiect imens o străpunsese din interior, sfâșiind și deformându-i reazemele. Vârfurile reazemelor rupte luceau puțin mai intens decât restul rețelei, ca și când ar fi ars. În spatele rețelei distruse, ea văzu cum se întrepătrund găurile uriașe, cum li se distorsionează orizonturile, valuri înghețate enorme, de materie care cade în ea însăși, vizibilă în suprafețele lor reci.

Era o eră a războiului: obliterarea unor amintiri vechi de o mie de miliarde de ani, un rug al identității. Marile râuri ale minții se îngustau în albii, secând.

– Dar acesta este Confluxul. Cum e posibil să fie război?

– Administrăm ultimele surse de energie, răspunse Geador. Pe umerii noștri cade responsabilitatea viitorului. Odată cu ea, ne apasă și tensiuni, neînțelegeri. Conflicte.

Ea îi sesiză simțul umorului, blând, amar.

– Am progresat mult de la Crepuscul, Anlic. Dar, într-un fel, avem multe în comun cu primatele arțăgoase și bătăușe din perioada aceea scurtă.

– Primate? De ce mă aflu aici, Geador?

– Ești un vârtej din Confluх. Cu toții ne trezim din când în când. E doar un accident. Nu te îngrijora, Anlic. Nu ești singură. Ne ai pe noi.

Se îndepărtă voit de el.

– Dar eu nu sunt ca voi, rosti ea, fără speranță. Eu nu îmi amintesc de Crepuscul. Nu știu de unde provin.

– Ce importanță are? întrebă el aspru. Nu ai trăit decât în perioade foarte scurte din istoria îndelungată a universului...

– A mai existat cineva ca mine?

– Nu, veni răspunsul, după o ezitare. Nu a mai existat nimeni ca tine. Nu s-a scurs suficient timp.

– Atunci, chiar sunt singură.

– Anlic, întrebările tale vor lua sfârșit, cu sau fără răspuns, dacă rămâi aici să mori. Hai, vino...

Știa că are dreptate.

Fugi alături de el. Orașul mare din gaura neagră se pierdu în urma ei, strălucind tot mai slab, pe măsură ce viteza ei creștea.

Se supuse voinței lui Geador. Nu avu de ales. Întrebările ei se risipiră imediat în hărmălaia Comunității.

Avea să se mai trezească o singură dată.

*

Începe cu o secundă.

Micşorează. Descompune în factori, ca să obţii viaţa Pământului, secunda aceea fiind un moment sclipitor inclus în ea. Micşorează din nou, pentru a obţine o perioadă nouă, atât de lungă, încât viaţa Pământului e redusă la secunda aceea. Pe urmă, încorporeaz-o. Apoi, repetă. Din nou şi din nou şi din nou...

Anlic, pentru ultima oară, redeveni conştientă de sine.

Era inevitabil că, dacă i se dădea timp destul, avea să înmugurească printr-o simplă întâmplare.

Şi aşa s-a şi întâmplat.

Se agăță de ea însăși și privi în jur.

Întuneric. Entități vaste, înmănuncheate străbăteau sânul umflat al spațiu-timpului.

Nu existau stele moarte, nici planete distructive. Materia solidă se evaporase de mult: arsă de descompunerea protonilor, un fum subțire de neutrino alunecând cu viteza luminii.

Ere la rând, inginerii găurilor negre s-au străduit să-și păstreze Orașele, să adune mai mult material care să înlocuiască ce s-a descompus. Era magnific, dar inutil.

Ultimele structuri au cedat, ultimele găuri negre s-au evaporat.

Confluxul se dispersase, răspândindu-se în universul aflat în extindere, așa cum se infiltrează apa în nisip.

Chiar și acum, bineînțeles, exista ceva, nu doar nimicul. În jurul ei, plasmă neimaginabil de subțire: electroni liberi și pozitroni descompuși din hidrogenul de la ultimul Big Bang, deplasându-se pe orbite lente, gigantice. Supa aceea rece era ultimul refugiu al omenirii.

Ceilalți plutiră pe lângă ea ca norii, lenți, codificați în atomi cât un an-lumină.

Chiar și acum, se agățau de mângâierea comunității.

Dar așa ceva nu era pentru Anlic.

Stătu și meditâ vreme lungă, hotărâtă să nu alunece înapoi în visul etern.

Până la urmă, înțelese cum de ajunsese să existe.

Și știu ce trebuie să facă.

Căută Mina Unu, epava galaxiei originare a omului. Căutarea ținu mai multe ere pustii.

Precaută, se apropie de ruinele ei.

Nu zări nicio formă. Nici contur, nici culoare, nici timp, nici ordine. Însă percepu mișcare: o zbatere lentă, insidioasă, interminabilă, marcată de bule care se ridicau și explodau, scuipând fragmente de masă-energie.

Era singularitatea care amenințase cândva din orizontul evenimentelor găurii negre. Acum era descoperită, un nod orbitor de spumă cuantică, un loc în care spațiu-timpul, unificat, fusese sfâșiat pentru a deveni o spumă probabilistică efervescentă.

Cândva, acest obiect oscilase violent, iar fluxurile și refluxurile năvalnice, haotice și imprevizibile sfâșiaseră orice călător suficient de imprudent să se apropie de el. Dar energia singularității fusese disipată de fiecare asemenea întâlnire.

Chiar și singularitățile îmbătrâneau.

Totuşi, energia frustrată conţinută acolo clocotea, în stilul mecanicii cuantice, aleatoriu. Şi, câteodată, în fragmentele acelea scuipate, puse acolo din pură întâmplare, existau semne vagi de ordine.

De structură. De complexitate.

Se stabili în jurul strălucirii reci a singularităţii.

Energia liberă tindea spre zero, timpul se întindea spre infinit. Ca să-şi încheie un gând, îi luă mai mult decât îi luase cândva speciei să se nască şi să moară pe Pământ.

Nu conta. Avea timp berechet.

Îşi aminti de ultima conversaţie cu Geador. A mai existat cineva ca mine? Nu. Nu a mai existat nimeni ca tine. Nu s-a scurs suficient timp.

Acum, timpul stătea la dispoziţia lui Anlic. Universul fusese golit de tot, în afară de timp. Cu cât aştepta mai mult, cu atât complexitatea ieşea din singularitate. Pur întâmplător. În cea mai mare parte, se disipa fără scop.

Dar câteva fragmente de masă-energie erau suficient de complexe ca să poată aduna şi stoca informaţii despre universul care se subţia. Suficient cât să crească.

Atât că, bineînţeles, nu era destul. Ea continuă să aştepte.

În cele din urmă – întâmplător – încâlceala cuantică emise un nod de structură suficient de complex ca să reflecte nu doar universul exterior, ci şi propria stare interioară.

Anlic se apropie, stăpânită de o emoţie rece.

Era o scânteie de conştiinţă: nu descinsă din oamenii de după Crepuscul, care icneau şi se înmulţeau, ci născută din curbarea cuantică aleatoare a singularităţii.

Exact ca ea.

Anlic aşteptă, cultivând şi rafinând ordinea şi coeziunea fiinţei fără rădăcini. Şi adună mai multe date, dezvoltând complexitatea.

Într-un sfârşit, ea – fiinţa – reuşi să formuleze întrebări:

– Cine sunt? Cine eşti? De ce suntem două, şi nu una?

Anlic îi răspunse:

– Am multe să-ţi povestesc.

Şi ascunse scânteia în sufletul ei împăcat.

Împreună, mamă şi fiică se îndepărtară, iar râul timpului se scurse încet, într-o mare nedesluşită.

The Gravity Mine, aprilie 2000,
povestire nominalizată la Premiul Hugo în 2001

Traducere de Antuza Genescu

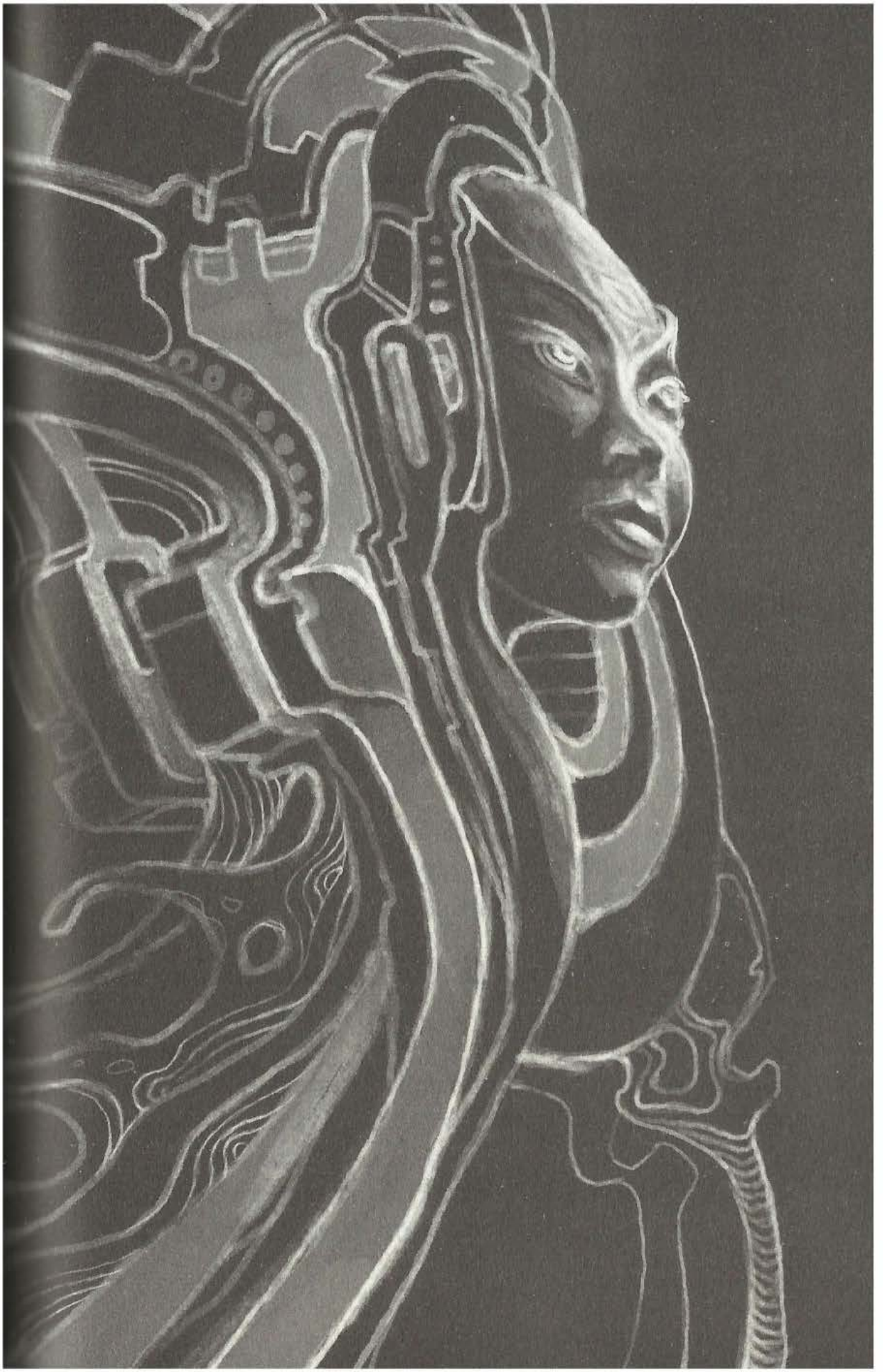

liviu surugiu

Ultimul vis al lui Mart Senson

ULTIMUL vis al lui Mart Senson

Mart făcea dragoste cu întâia sa soție. Linda îi punea pe piept ventuze senzuale cu buzele ei mari și fierbinți...

Se trezi plin de transpirație. Sonia umbla la ceasul de pe noptieră.

– E târziu, Mart.

În baie văzu prima dată semnele: erau pe piept și arătau ca atunci când dormi pe burtă, iar nasturii ți se imprimă în piele.

– Heei?! făcu uluit.

– Mart? îl strigă Sonia din bucătărie. Vrei și pâine prăjită?

– Da, iubito!... Fir-ar să fie! Zici că e Linda.

*

La serviciu, între două dosare, îi căută numărul de telefon, în agendă. În clipa aceea își vărsă cafea pe piept.

– La naiba !

Își desfăcu cravata, cămașa... încremeni.

Încercă să respire normal. Deși era după-amiază și ziua de lucru pe sfârșite... Trecuseră atâtea ore, totuși imprimeul de pe piept nu voia să dispară!

Pipăi. Părea chiar mai pronunțat. De fapt, portretul în carne vie se deplasase puțin.

Spre inimă.

Își scoase acul de cravată, minicalculatorul din buzunarul de sus, agenda, rupse doi nasturi, aruncă batista... în mod sigur ele erau de vină pentru hieroglifele din piele!

Seara primi un telefon. De fapt, era pentru Sonia. Fratele ei mai mic suferise un preinfarct. Adormiră destul de tensionați.

Nici Sonia, nici ceasul, nimeni nu-l trezise, totuşi se ridicase din pat mai devreme ca de obicei.

Cu mâna pe burtă, intră în baie. Aprinse becul şi, încet, îşi privi capodopera. Căci nu putea fi altceva... Cumnatul său în basorelief pe propria sa burtă!

– La naiba! La naiba!!

*

Trecu de protestele unei anticamere pline, secretara nici nu apucă să se ridice, iar o asistentă creolă se dădu speriată înapoi.

Bărbatul în halat alb se ridică de la birou.

– Mart! Spune-mi că nu visez!

– Asta tu să-mi spui! luă el cartea de vizită aruncată pe masă. Dr. Aldiss – coşmaruri, vise premonitorii, insomnii! Jeff...

Se aşeză în fotoliu desfăcându-şi haina.

*

Mart adormi din nou, parcă mai liniştit, după ce în prealabil făcu dragoste cu iubita sa soţie, puţin cam neglijată în ultimul timp. Sonia se simţi în al nouălea cer şi, trăgând un norişor pufos peste ea, îl rugă să-şi ia liber a doua zi. Fratele ei era în Philadelfia, internat.

– Poţi să te duci tu, dacă vrei. Îţi las maşina. Eu am două procese. În plus, mâine se întoarce directorul Companiei şi, să-ţi spun sincer, deja mi-e cam teamă. Teama explodă însă în mod justificat chiar la prima oră, când îl găsi pe director în propria sa baie. Mai precis, pe propriul său spate, între omoplaţi, în clipa în care, folosind o a doua oglindă, îşi verifica tăietura părului.

Mii de cioburi săriră pe podea.

*

A doua zi făcu analize serioase. Pur şi simplu acasă nu se mai putea dezbrăca. Pe ambele picioare avea înşirate chipurile tuturor vecinilor – varice inteligente pline de răutate şi viclenie.

– Pe Linda ai mai visat-o? întrebă Jeff în timp ce-i pipăia excrescenţa de pe piept.

Se întinsese binişor, de la mamelonul stâng până la buric. Întotdeauna Linda fusese o posesivă.

– Arată bine...

– Arată bine?! făcu Mart deodată.

Scrâşni.

– Dar acum? Ăă? Ia zi!... Da' acum...

Şi se zgârie. Se zgârie pe piept până la sânge cu unghiile devenite gheare.

– Eşti tâmpit, decise Jeff calm. Poate îţi iese ceva şi pe instrument, să-l zgârii şi pe el.

Mart încremeni. Simţise aşa ceva în baie.

– Dumnezeule! căscă Jeff ochii. Cel puţin nu l-ai visat pe Franklin! Cu puţină cerneală o foloseai pe post de rotativă şi imprimai dolari!!...

*

Sonia îl primi ca pe vremuri. Asta nu era normal şi Mart căpătă o privire bănuitoare.

– Mart, nici nu ştii cât sunt de fericită! Jimmy, Jimmy cel Voinic e aici!

Asta da fericire! Cumnatul său se externase şi probabil avea să rămână o săptămână pe capul lor, să trăiască regeşte, să fie plimbat cu Mercedesul şi hrănit la Royal-Club.

– Bine, vin şi eu imediat.

– Ce ai la mână?

– M-am tăiat cu un dosar...

– Dacă visezi cu ochii deschişi!

Intră în baie, încuie uşa, îşi desfăcu bandajul şi se uită ca un vrăjitor dement în palmă: de acolo îl privea cu aceeaşi uimire un chip necunoscut adus la serviciu într-o clipă – o clipă în care aţipise.

*

Mart Senson sună de pe hol, în şoaptă, pentru a nu o trezi pe Sonia.

– Mart?!... E două noaptea!

– Ascultă-mă...

– S-a întâmplat ceva ?

– Jeff, mi-e frică să adorm... E cumnatul meu la mine.

– Şi?!

– La dracu'! Toată seara şi-a pus filme în salon! E mort după horror! M-am uitat fără să vreau... înţelegi? Eu, în mod normal, nu mă uit la aşa ceva... Nu mi-a fost frică, dar acum, îmi e... să adorm... Dacă mâine mă trezesc cu aşa ceva pe faţă?!

– Nu ai cum să ştii dinainte ce vei visa. Poate fi orice. Linişteşte-te, Mart...

– S-a mai întâmplat ceva, Jeff... Acolo unde m-am zgâriat şi le-am rupt... au început să crească!

– Vin imediat.

*

Aşa cum se înţeleseseră, Aldiss sună după câteva minute şi Mart răspunse din dormitor, trezind-o fără să vrea pe Sonia care, încă adormită, pricepu ceva despre o plecare imediată la Detroit.

– Să-ţi fac bagajul, îşi reveni ea. Cât timp stai?

– Nu trebuie... Două-trei zile. Iubito, nu te alarma! Am mai fost plecat şi altădată.

– Dar niciodată fără bagaj!

O privea cum aleargă din baie la bucătărie şi înapoi la dormitor.

– Lame de ras... periuţa, cămăşi..., vorbea ea singură.

El sta pe marginea patului şi o privea. Deodată inima i se strânse.

Sonia continua să se învârtă după fiecare lucru. Se ridică şi o luă în braţe. Simţea ceva... ca şi cum ar fi văzut-o pentru ultima oară.

– Mart, te iubesc.

– Şi eu.

– Te-am visat, Mart.

Săriră amândoi. Era Jimmy cel Voinic.

– Şi ce dacă! vorbi Mart, nervos. Ascultă, puiule, de ce nu faci nani? E aproape trei.

Uriaşul se legănă şi căscă prelung.

– Pleci undeva? Când te întorci?

– Nu e treaba ta!

– Mart, dar n-a spus nimic rău, interveni Sonia, a spus doar că te-a visat!

Jimmy bătu în retragere.

– Nici măcar nu te-am visat acum.

– Dar când?

– Săptămâna trecută.

Soneria îi sperie de-a binelea.

Sonia încercă să glumească.

– Parcă ai pleca în război. De când lucrezi cu Jeff Aldiss?

*

Aproape că ar fi aţipit în maşină, dacă farurile de pe contrasens nu l-ar fi orbit mereu.

– Urăsc oraşul ăsta noaptea..., privi Aldiss spre el. Încearcă să nu adormi! Poftim, mai bea puţină cafea.

Laboratorul era la ultimul etaj din aripa stângă a Universităţii. Jeff aprinse toate luminile, apoi îşi luă direct peste costum un halat cu ecuson.

– În afară de faptul că e vacanţă, aripa asta a Universităţii e oricum închisă, fiindcă se renovează...

Îi făcu semn să se aşeze pe ceva care părea un fel de scaun stomatologic.

– Să nu-mi spui că vrei să adorm cu sârma asta în gură! protestă Mart.

– Te jeneză?

– Mă enervează!

– Dar nu vei mai visa nimic.

Şi, într-adevăr, după multă vreme, fu prima noapte fără niciun vis. Sau, cel puţin, nu şi-l aminti.

La prima oră Jeff Aldiss aproape că trecu prin uşă:

– Maart! Ia să vedem, ceva nou? Aici nu, aici nu... popoul! Perfect!... Ţi-am sunat avocatul-şef!

– Directorul Companiei?!

– Exact. Să-ţi motivez absenţa. <<Hm-hm! Doctor Aldiss? Îl apreciez mult pe dl.Senson. E unul din cei mai buni pe latura apărare. Hm-hm! Ciudat, dar aş putea să jur că l-am visat de curând... Acum îmi amintesc... Hm-hm!>> Ce zici?

– Hm-hm!

– Aseară mi-ai spus cam același lucru despre cumnatul tău.

Mart încearcă să se relaxeze.

– Și acum, bomba! Cu cine am vorbit aseară la telefon ?

– Cu diavolul?

– Nu chiar!

– Cu Linda?!

– Exact.

Jeff începu să se învârtă în jurul fotoliului.

– E bine-mersi, lucrează la același bar din Florida unde am descoperit-o noi... Acolo am și sunat-o.

– De ce?

– Voiam să o întreb ceva. Dar nu a fost nevoie.

– Ți-a spus singură, bineînțeles. Ce anume?

– Te-a visat, de curând. Într-o dimineață.

Aproape două ore Aldiss cercetă portretele vii. Deveniseră excrescențe purpurii și netede, gata parcă să înmugurească.

– Nu trebuie să te neliniștești, vorbea încet Aldiss în vreme ce ochiul i se plimba, imens-diform, în spatele lupei, de-a lungul câmpului de bătălie al epidermei. Nu cresc numai cele rupte... Cresc toate.

– M-ai liniștit.

– P-ăsta zici că nu-l cunoști? Desfă bine palma!

– Nu l-am văzut în viața mea, Jeff ?!

Aldiss amuțise. Abia reuși să facă un gest... ca și cum n-ar fi fost singuri în încăpere.

– În palmă... Mart, ești chiar tu!

Mart nu se albi, nu leșină, nu tremură. Într-adevăr, era chipul său, mult mai bătrân, de aceea nu-l recunoscuse. Însă faptul că arăta astfel nu putea fi decât un semn bun.

*

În biroul său cu vedere spre marginea orașului, Jeff Aldiss aproape sări în picioare.

– Sonia ?!

– Am telefonat la Companie. Mart e internat.

Avea fața complet răvășită.

– Sonia... Era strict secret! De-aia te-au minţit! Vrei să fim daţi afară de acolo?

– Aldiss, tu nu poţi fi dat afară de acolo.

În cabinet se lăsă tăcerea. Ca o a treia fiinţă, neinvitată din anticamera goală.

– Îţi voi povesti. S-ar putea să nu mă crezi, Sonia.

– Dacă asta va fi de necrezut, voi crede, fii sigur.

*

Universitatea era acoperită de schele şi muncitori ca un Gulliver luat prizonier de pitici. Jeff Aldiss se legitimă de trei ori până când, însoţit de femeia cu glugă, pătrunse în împărăţia sa.

– De fapt, nu mi se pare nimic fantastic...! vorbea ea, mai mult singură, parcă spre a-şi da curaj.

– Nici nu e. Aici trebuie să decodific poarta.

– Ştii cum am început să bănuiesc...? L-am visat.

Jeff sări înapoi ca electrocutat.

– Ăăă... Nimic nu e fantastic, Sonia. Important e să nu te sperii.

– Cum aş putea să-i fac aşa ceva ?!

Aldiss împinse uşa.

– Important e să nu te sperii...

Încremeni. Sonia îl dădu la o parte. Apoi scoase un ţipăt şi căzu la podea. În faţa sa, propriul ei chip, schimonosit, mărit înfricoşător, se mişca încet.

Jeff lovi cu piciorul ghemul de păr căzut de pe ceafa lui Mart Senson.

Cu mâinile la urechi, ca în faţa unei orchestre dezlănţuite, acesta se legăna, încercând să se întoarcă. Tot părul îi căzuse lăsând pielea albă de pe partea dinapoi a craniului să se umfle şi să crape şi să ia chipul Soniei, ultimul său vis.

Doctorul o târî de acolo după ce mai întâi blocă uşa cu un cifru foarte lung.

*

Când reveni, Mart dormea. Scormonise în geanta pe care Sonia o scăpase înăuntru; mâncarea îi plăcuse, pesemne, dar o întinsese peste tot. Deodată, Jeff se cutremură; pricepu de ce Mart devenise atât de

neîndemânatic, spărgând un borcan şi nereuşind să desfacă altul. Fiecare deget purta amprenta unui chip micuţ şi ticălos, din care Jeff nu recunoscu nici unul.

Se apropie de monitor şi începu să deruleze casetele, să vadă cum se prefăcuse în carne vie ultimul vis.

– Al... diss... ss...

Vocea părea doar că vine dinspre Mart. Era foarte obosit şi avea cearcăne mari. Când îi văzu ochii, doctorul simţi cum inima i-o ia razna. Irisul stâng era sculptat în forma unui chip cunoscut.

– Mart! Mart, mă auzi?

– Da.

– Ai umblat în sertare ?

– Am găsit o fotografie, da... Sora ta ?

Jeff Aldiss înghiţi în sec.

– E moartă de mult.

– Dar mie mi se pare încă foarte frumoasă.

Mart Senson clipi şi pleoapa umedă îi făcu ochiul antropomorf să lucească şi mai puternic, precum un safir viu:

– A murit în somn.

– De unde ştii?

Senson respira greu, de parcă alerga pe tărâmuri neştiute.

– Chiar tu ai zis că fiecare imagine de pe mine este efectul unui vis reciproc.

Aldiss încercă să schimbe subiectul:

– Nu mă întrebi de Sonia?

– Am simţit-o... Ştii că nu stăteam intenţionat cu spatele? Pe măsură ce se apropia, ceva în mine, aici, mă atrăgea spre soţia mea. Aici... e chipul ei, nu?

Jeff schimbă casetele cu altele noi.

– Cu ochiul ăsta o văd continuu pe sora ta. E o imagine plăcută, cel puţin... Jenny K. Aldiss.

– Dumnezeule, Mart, de unde ştii cum o chema?

– Am visat-o. Dar e ceva deosebit... A murit visând, pe când era doar o fetiţă.

– Ce vrei să spui?

– Dacă cineva moare visând... cu ce e visul său de vină? Acesta nu poate muri...

– Trupul şi creierul putrezesc!

– De cât timp poate fi stinsă o stea şi totuşi lumina ei să vină în fiecare seară? Jeff, sora ta mă roagă să o trezesc din vis... să termine de murit.

Din ochiul său strălucitor lacrimile curgeau purtând imagini ca-ntr-o peliculă de film.

– Jeff... Ea poartă un secret.

Doctor Aldiss se sprijini de perete. Îşi scoase ochelarii, îşi şterse fruntea de transpiraţie.

– O să mor şi eu..., vorbea Mart în continuare.

– C...cum să mori, prietene? se bâlbâi Jeff. C...chipul tău, mai bătrân, din viitor, ţi-a dat de veste că vei ajunge până acolo!

Încet, Mart Senson ridică palma. Ochii autoportretului erau închişi.

– Îmi pare rău, Jeff, dar... am mai avut un vis. Nu e al meu. E visul sorei tale.

– Unde? Unde e ?

Cealaltă mână! Cu palma neatinsă, ca un codru virgin adăpostind o fiară încă nevăzută. Doctorul simţi că înnebuneşte.

Brusc.

Curiozitate, indiferenţă, răutate, aproape ură...

– Să vedem.

– Nu, Jeff! încercă Mart să se ridice.

Dar nu reuşi.

– Desfă palma! îi vorbi Aldiss, poruncitor. Mart, înțelege! Ești singurul exemplar din lume, poate din Univers, în care gândurile și camea devin una!...

Renunță să mai încerce astfel. Comandă aparatele și scaunul începu să se strângă, imobilizând prada, în vreme ce un fel de cleşti prindeau pumnul încleştat. Dar acesta tot nu voia să se deschidă.

– Mart, nu te mai opune! Îți voi face o injecție!

– E un vis urât...! hârâi muribundul. Nu-l mai pot ține.

– Pe cine? țipă doctorul furios. Ce ai acolo, al cui Chip e în palmă? Vreau să îl văd, îți poruncesc, trebuie să îl văd acum!

Sedativul își făcuse efectul. Și ușor, prea ușor, palma se deschise. Și doctorul se uită acolo. Și înnebuni.

Uitase. Uitase ce visase în ultima noapte, uitase ce visa, de atâția ani... în fiecare noapte.

O visase așa cum murise, dormind, strânsă de gât, în somn. Așa cum deschisese ochii, văzându-l grohăind ca un porc deasupra ei.

O visase pe sora sa.

Jeff Aldiss se cutremură. Chiromantic, palma îi arăta trecutul nesfârșit și viitorul foarte scurt, ca o oglindă în care, peste chipul său, o vedea pe Jenny încoronată cu cinci degete hidoase purtând scufii din unghii murdare. Simți că e atras acolo, că i se face somn și știu că nu se va mai trezi niciodată.

Aproape că-și auzi inima bătând pentru ultima oară. Apoi căzu fără viață la podea.

O secundă mai târziu scaunul cedă și Mart Senson se ridică în toată măreția-i înfricoșătoare, scoțând un căscat molipsitor. Somniferul îi sporise puterile, ultimele de care mai avea nevoie.

Abia acum, după ce voința-i dispăruse, abia acum începea coșmarul.

Oriunde va fi dus, îngropat sau tăiat în bucăți mici-mici, ars, pulverizat, oriunde și orice i s-ar face, abia acum el va începe. Și toți cei care-l vor visa, vor fi visați de el!

Atenție! Nu-l visați pe Mart!

Nu-l visați!...

Pe Mart, pe Mart, Mart... Mart... Mart...

Cinci zile mai târziu.

Reşedinţa Senson.

Mart Senson se opri la o îmbrăţişare distanţă.

– De când nu te-am văzut, Sonia! Te-ai... maturizat.

– Asta înseamnă că, de fapt, la fiecare diviziune, celulele mele au făcut o eroare.

– Frumoasă eroare. Te iubesc, Sonia. Îngrozitor de mult. Îngrozitor...

Sări în mijlocul patului, transpirată şi speriată, tremurând.

Soneria de la intrare o făcu să sară din nou. Mai trecuseră câteva ore, adormise la loc.

Ieşi din dormitor şi coborî scările până în hol. Cineva nerăbdător sună din nou. Deschise, păstrându-şi ochii obosiţi în umbra din spatele uşii.

– Cine sunteţi?

Bărbatul căută o vreme prin buzunare după legitimaţie, de parcă voia să afle acelaşi lucru. Sonia se gândi că ar fi fost un om mort dacă, pentru a scoate arma, i-ar lua tot atât. În caz că avea una.

– Agent Costas. Costas Manuelos, de la FBI.

– Şi ce vreţi?

– Soţul dumneavoastră se afla în tratamentul dr. Jeff Aldiss când acesta a fost ucis.

Continua să-l măsoare din priviri, rămânând mai departe în umbra uşii. Era înalt şi slab, cu ten măsliniu şi ochi negri, migdalaţi. Realiză că, la un loc, toate astea dădeau un aspect plăcut. Şi avea nişte dinţi foarte albi.

– Ştiţi în ce consta acest tratament? crezu amerigrecul că poate începe.

– Mi s-au mai pus aceste întrebări. Cum aţi zis că vă cheamă?

Costas zâmbi:

– Mi-aţi mai pus această întrebare...

Sonia se hotărî, în sfârşit:

– Intraţi. De unde ştiţi că Aldiss a fost ucis?

Agentul păşi cuprinzând dintr-o privire întregul salon. Femeia îl analiza la fel de apatică, în continuare. Trecând de inconvenientul că părea mai mare cu câţiva ani decât el şi era şi nefardată, putea fi trecută la capitolul

drăguță. Înaltă, blondă, ochi verzi nedormiți, ten obosit... În mod sigur mai arătoasă decât Charlize Theron dimineața.

Se decise să fie direct.

– Îl visați?

– Poftim?!

Costas își scoase carnetul cu însemnări.

– Doamnă Senson... Jeff Aldiss și-a șters toate înregistrările înainte de a muri. Sau, cel puțin, asta credem.

Femeia își aprinse o țigară.

– Dr. Aldiss nu s-a putut strânge de gât de unul singur, continua agentul. Medico-legal e imposibil, deoarece comprimarea nu se autorealizează niciodată: pe măsură ce se instalează tulburările anoxice, forța musculară scade și sugrumarea încetează.

– Aveți un caz al naibii de greu, domnule agent: doi morți care s-au ucis între ei.

– Comorienți. Doamnă Senson, în declarație ați vorbit despre o anume problemă dermatologică a soțului.

Prin fumul de Rothmans părea chiar atrăgător.

– Nu mai am nimic de adăugat. Acum, vă rog să mă lăsați. De la o vreme dorm foarte prost.

Costas își luă pălăria și salută, cu zâmbetul său impecabil:

– Deci, am avut dreptate.

*

– Tu ești tot ce mai am pe lume, Sonia...

– Nu... Nu te apropia!

Dar el ieșea încet din întuneric. Ochiul său albastru sculptat în forma unui chip de femeie, brațele sale cu muguri umani, pieptul cu fețe mișcând din buze mute, palmele crestate și degetele amprentate cu chipuri mititele...

– Nuuu!

O înlănțuise ca un șarpe, ca un cuib colcăind de șerpi.

– Nu, Mart! Înțelege...

Însă el nu înțelegea. Buzele lui înflorite îi sărutau trupul zgribulit; degetele, grefate cu limbi mici, îi pipăiau sânii.

– Mi-a fost dor de tine, Sonia.

*

Înmormântarea lui Mart Senson, de fapt depunerea urnei cu cenuşa sa, se petrecu la o lună după decesul oficial.

În jurul cavoului erau strânşi toţi cei pe care Mart îi purta cu el în mormânt. Atraşi inexorabil de singurul drum sigur, veniseră atât cei anunţaţi cât şi alţii, care păreau că nici nu înţeleg prea bine de ce se află acolo. Linda, fosta sa soţie, care venise tocmai din Florida, Jimmy cel Voinic, care nici nu mai plecase, directorul Cabinetului de Avocatură, vecinii... Plus o mulţime de necunoscuţi, atraşi parcă fără voia lor, ca nişte trecători surprinşi într-o poză oarecare.

– Nu cred că e cenuşa lui, spuse Sonia după ce aproape toată lumea plecă.

Jimmy ridică din umeri. Fratele ei vorbea puţin, de câteva zile avea dureri abdominale îngrozitoare.

– De fapt, şopti ea, nici nu cred că a murit.

Cimitirul rămăsese mai pustiu ca o sală după spectacol. Nici măcar locul acela, din cavou, care ar fi trebuit să fie ocupat, nu lăsa impresia asta.

*

– Te iubesc, Sonia. Şi tu mă vei iubi din nou. Ţi-e frică de mine?

– Nu mai îmi e.

Gol, dar acoperit cu chipuri, zâmbete şi ameninţări, plin de guri şi dinţi, înţesat cu năsucuri şi urechiuţe înfundate, Mart Senson o privea prin zeci de ochi multicolori.

– Mângâie-mă.

Şi nu ştiu cine o zisese, ea sau el.

*

Întâi muri Linda. O găsiră în closetul barului unde lucra, plină de sânge pe piept, muşcată până la inimă de o gură hâdă. Martorii nu văzură prea mult: bluza sfâşiată şi cheagurile de sânge acopereau rana. Costas Manuelos însă, sosit cu primul avion, avu ce privi. Medicul legist îl conduse la morgă, scoase moarta şi o dezveli. Agentul se abţinu cu greu să nu tremure: gura asasinului era atât de clar imprimată încât

buzele, dinții, nasul și bărbia, păreau a-i fi rămas acolo. Ceru să fie scanat cadavrul, iar rezultatul din zona pieptului să fie prelucrat pe o imprimantă 3D. Seara, când ajunse înapoi la sediu, mulajul deja îl aștepta pe birou. Era un chip cunoscut.

*

În rezerva cu un singur pat, Sonia Senson sta nemișcată, în picioare, cu mâinile la gură, încercând să-și ascundă de ea însăși spaima, uimirea și durerea. Ceea ce se afla pe pat era acoperit cu un cearșaf, iar pânza se lăsase ca o piele albă pe forma unui om. Ușa se deschise; Costas intră încet, cu pălăria în mână, oprindu-se în spatele femeii îndoliate.

– Condoleanțe pentru fratele dumneavoastră, doamnă Senson.

Deschise geamul; aerul din spitale i se păruse totdeauna periculos.

– Am înțeles că a suferit foarte mult.

Dintr-odată realiză că Sonia începu să tremure. Privindu-l speriată, femeia își duse un deget la buze, sub ochii cu luciri ciudate.

Apoi înțelese de ce. Agentul o ocoli și, dintr-o mișcare, trase pânza albă de pe mort.

– O, nu, Dumnezeule, nu! țipă Sonia și căzu la pământ.

Chipul lui Mart Senson se mișca încă pe rotunjoara burtă rece a cumnatului său. Părea că-i privește batjocoritor pe fiecare în parte și buzele i se ridicau încet, descoperind dinți noi, dinți de lapte posturni.

*

– Te iubesc, Sonia. Mângâie-mă.

Îl mângâie.

– Dar încă nu poți să mă săruți. Fii atentă la agentul acela, Costas... Nu e pe lista mea.

– Tu însuți ești o listă, Mart.

– Da. Linda a dispărut de pe piept, iar Jimmy de pe burtă. Urmează ceilalți.

– De ce nu țin minte tocmai ce e important când mă trezesc?

*

În cabinetul doctorului se aflau, pentru moment, doar ei doi.

– Crezi în vise, Costas?

Stabiliseră o relație oarecum apropiată, ca aceea din interiorul unui confesional în care nu se știe, până la urmă, cine crede mai puțin – preotul sau celălalt.

– De ce nu? Ele, oricum, par să creadă în noi, Sonia. Altminteri n-ar mai veni în fiecare seară ca niște animale docile care tot încearcă să ne spună ceva.

Bărbatul intră rapid și binedispus, mai sclipitor decât un fulger. Tânăr, simpatic, foarte scund, în halat alb, se pare că auzise ultimele cuvinte:

– Bravo! Bravo, dragul meu Costas, mi-ai citit ultimul articol?!

Agentul ridică din umeri, asemenea cuiva care, oricum, lua lucrările doctorului Vranick mai în serios decât o făcea acesta însuși.

– Sonia, ți-l prezint pe doctor Vranick.

– Voi intra direct în subiect! începu piticul să turuie. Viața-i scurtă, dar și mai grav e că moartea are prostul obicei să vină înainte de termen. Așadar... visați! Visați cât mai mult! Visați copaci și flori, munți și copii... s-ar putea să fie tot ce veți mai avea după moarte.

Sonia se lăsă pe spateaza fotoliului.

– Dr. Vranick, pot visa și un mort?

– Firește. Spune-mi Nick.

– Nick... Un mort mă poate visa?

Întrebarea nu părea a-l lua prin surprindere. Mai degrabă propriul răspuns, căci ochii îi străluciră de parcă ar fi căutat un pix spre a-și nota ideea:

– Eu așa cred. Nu sunt oare visele o parte a inconștientului... Și când suntem mai inconștienți decât după încetarea funcțiilor conștiente?

– Totuși, vorbim de un mort! E nevoie de puțin creier, nu?

– De multe ori nu e nevoie nici pentru o acțiune conștientă.

– Trupul nu mai este hrănit...

– Și oamenii flămânzi visează.

– Cele trei funcții sunt terminate. Oxigenul...

Costas Manuelos urmărea încântat duelul la care, de altfel, părea că se așteptase. Sonia și Nick se înțelegeau perfect.

– Nu vi se pare ciudat, explica doctorul, cum agonia dinaintea morții culminează cu halucinații și stări onirice?! V-ați gândit vreodată că, de fapt, nu murim, ci... adormim?!

– Nick, interveni și Costas, gândurile au nevoie de...

– Visele nu sunt gânduri! Sunt reflexia lor, deformată și întârziată, care, da, poate apărea mult mai târziu – după moarte chiar.

*

Vila, ca și propriul ei parc, erau un amestec de stiluri anacronice. Costas Manuelos trecu printre cei doi lei de ciment de la intrarea pe domeniu și străbătu în viteză aleea mărginită de îngeri și demoni amestecați fără frică. Parcă Fordul lângă Ambulanță.

Vranick îi ieși în întâmpinare, pe scări.

– Mai repede, Cos!... Nu cred că mai ține mult.

Urcară amândoi, în grabă, scările interioare și nu se opriră până într-o cameră somptuoasă, ce se dovedi a fi un dormitor cât un salon. Cu atât mai mic părea patul și cel care se chinuia pe așternut.

Doi asistenți vegheau somnul greu al bolnavului.

– E fostul șef al lui Mart... Directorul Cabinetului de Avocați unde lucra Senson.

Făcu semn asistenților să se retragă. Odată rămași doar ei și bolnavul adormit – sau sedat, mai degrabă –, Vranick trase pătura de pe acesta. Bărbatul dormea cu fața în jos, ajutat de un fel de proteze din aur și titan cum Costas nu își imaginase că există.

– Nu există, îi ghici Nick gândurile. De fapt, există, râse, dar numai pentru el. Au fost special create de o clinică din Paris.

Trase aer în piept.

– E obligatoriu să doarmă așa. Fiindcă zona lui e aici...

Și, zicând asta, îi desfăcu buzunarul cusut pe spatele cămășii. Costas tresări mai speriat decât prevăzuse. Chipul blestemat era acolo, între omoplați... Ținea ochii închiși, ca și victima, și își mișca buzele în același ritm cu sforăielile acesteia: visau, împreună, același vis.

Brusc, directorul începu să vorbească în somn și, odată cu el, chipul din ceafă, precum păpușa unui ventriloc:

– Pledoaria e bună, hm-hm, dar, ca de obicei, prea defensivă... Ți-e frică să ataci, să muști!

Chipul lui Mart Senson se strânse într-un zâmbet răutăcios. Apoi fălcile deformate născură între omoplați un scrâșnet dur de măsele.

– E aici! începu bărbatul să urle. E aici...

Își roti capul, buimac, cu ochii pe jumătate deschiși. Vranick îi imobiliză fruntea cu un gest sigur:

– Liniștiți-vă.

– Doctore..., șopti bolnavul. Cum stăm cu tumoarea?

– Nimeni nu i-a spus! comenta Nick în vreme ce coborau scările. Crede că e doar o infecție... Va muri.

Costas se opri, căutându-și cheile de la Ford prin toate buzunarele:

– În cât timp?

– Durata diferă în funcție de zona afectată, dar nu e greu de calculat; rădăcinile avansează cu viteză constantă.

– Rădăcinile?! exclamă amerigrecul disperat.

Nu își găsea cheile și nu voia să creadă că va trebui să se întoarcă în dormitor.

Doctorul se urcă în Ambulanță.

– E ca o plantă, Costas. Atrasă de inimă, se prinde de ea cu niște fibre care, până la urmă, o vor opri. Când doarme, și mai ales când visează, procesul se accelerează.

Costas se lumină la față. Cheile erau în portieră.

– De ce nu-l operezi? De ce n-o extirpați, la naiba?! Ca să salvați inima...

– Cos, visele vin de aici! făcu Nick semn spre cap. Încă nu ai văzut radiografiile... Ți-am spus că rădăcinile înfășoară inima. Florile însă... florile împânzesc creierul.

*

Sonia puse cartea pe noptieră și stinse veioza. Se întinse pe pat. Lumina Lunii intra pe geam și îi mângâia cu răceală chipul.

Brusc, avu senzația că intră direct în vis, fără a adormi mai întâi.

– Acum vom face dragoste, Sonia.

– Da, Mart, ne vom iubi.

Îl îmbrățișă băgându-i mâna în păr și, deodată, încremeni; degetele îi fuseseră prinse de ceva.

Și, atunci, îl văzu; crescut pe partea dinapoi a căpățânii lui, propriul ei chip, alb, umflat, crăpat ca un sfinx străvechi!

Începu să țipe, până când se trezi, dar el era tot acolo și continuă să țipe până când se trezi din nou, dar el... și continuă să țipe...

*

– Deja n-a mai fost un vis! E plină de vânătăi, Nick!

– Costas, nu vreau să te contrazic, mai ales că mie nu mi le-a arătat, dar țin să te avertizez că pot exista suficiente explicații: de pildă, și le-a provocat singură, în somn. Deși pot fi posibile și echimoze provocate mintal! La urma urmei, ceea ce se întâmplă ca rezultat al acțiunii unui factor extern, e tot efectul ruperii unor legături nervoase interne...

– Nu înțeleg de ce tocmai tu, care ai creat teoria asta, te opui acum!

– Cos, povestea asta trebuie să se termine...

– Nu înțeleg, nu mai înțeleg nimic!

– Știai că fără vise oamenii ar putea înnebuni? Maximum două nopți, atât putem rezista fără ele. Mai puțin decât fără apă! Nu pot breveta o teorie care m-ar putea transforma într-un al doilea Edward Teller...

*

Sonia deschise ușa. În întunericul de afară se desena conturul unei forme și mai întunecate. Brusc, se făcu frig, de parcă deschisese un frigider.

– Cine ești? Ce vrei?

– Sunt Jenna K. Aldiss! răspunse vedenia.

Vocea era catifelată și ușor răgușită. Ar fi putut aparține unei tinere, dar și unei bătrâne.

– Sunt sora mai mică a lui Jeff Aldiss! continuă năluca fără să se miște din prag.

Sonia trase adânc aer în piept, încă mai calculând dacă să dea cu ușa sau nu.

– Jeff Aldiss e mort, spuse ea, sec.

– Știu, Sonia. De la el vin. Ca să te iau.

Vru să țipe, dar gura nu i se mai deschise. Vru să fugă, însă picioarele nu se mișcau. Corpul întreg nu o mai asculta, ca și cum deja nu îi mai aparținea.

– Dar, dacă nu vrei, poți să mai rămâi. Însă ai grijă. Ești următorul lui vis, al lui Mart, și el nu e cu noi.

– Stai, nu pleca! strigă Sonia. În noaptea asta nu l-am visat!

Vedenia se legănă încet, de la stânga la dreapta, parcă negând cu tot corpul ceva.

– Mda. Pentru că asta e noaptea în care te va visa el.

Sonia scoase un sunet pe jumătate țipăt, oftat pe jumătate, nu știu nici ea. Umbra se depărta încet, în grădină.

– Ajută-mă! se pomeni alergând în urma ei.

Se opri. Privind în jur, simți că amețește. Sub Luna ieșită din nori, toți pomii aveau umbră... Numai ea nu avea, ca și cum ar fi fost moartă demult.

*

A doua zi, Sonia se trezi. Atât și tot ar fi fost suficient ca să se bucure din toată ființa ei. Era vie. Nu conta că părul de pe partea dinapoi a capului îi căzuse în întregime și fața lui Mart se solidificase acolo, mercur înghețat într-o iarnă pustie. Da, toată viața avea să-l poarte în spate, ca Iisus crucea, să-l vadă îmbătrânind odată cu ea. În aceeași zi își cumpără o perucă, apoi îl căută pe Costas. Mai bine zis, începu să îl caute, pentru că nu îl găsi imediat, era implicat într-un caz nou și, practic, dispăruse. De fapt, în cele din urmă, el o găsi. Amerigrecul o invită la cină. Era jovial, cu un zâmbet într-adevăr fermecător. Da, și el o căutase. Un zâmbet. Nicio clipă nu o uitase. Zâmbet, din nou. Deși nu avusese niciun vis cu ea. Ai naibii dinți perfecți și albi! Sonia bău dintr-o suflare un martini, apoi se scuză și se duse până la toaletă. Avea o mâncărime ciudată în creștetul capului.

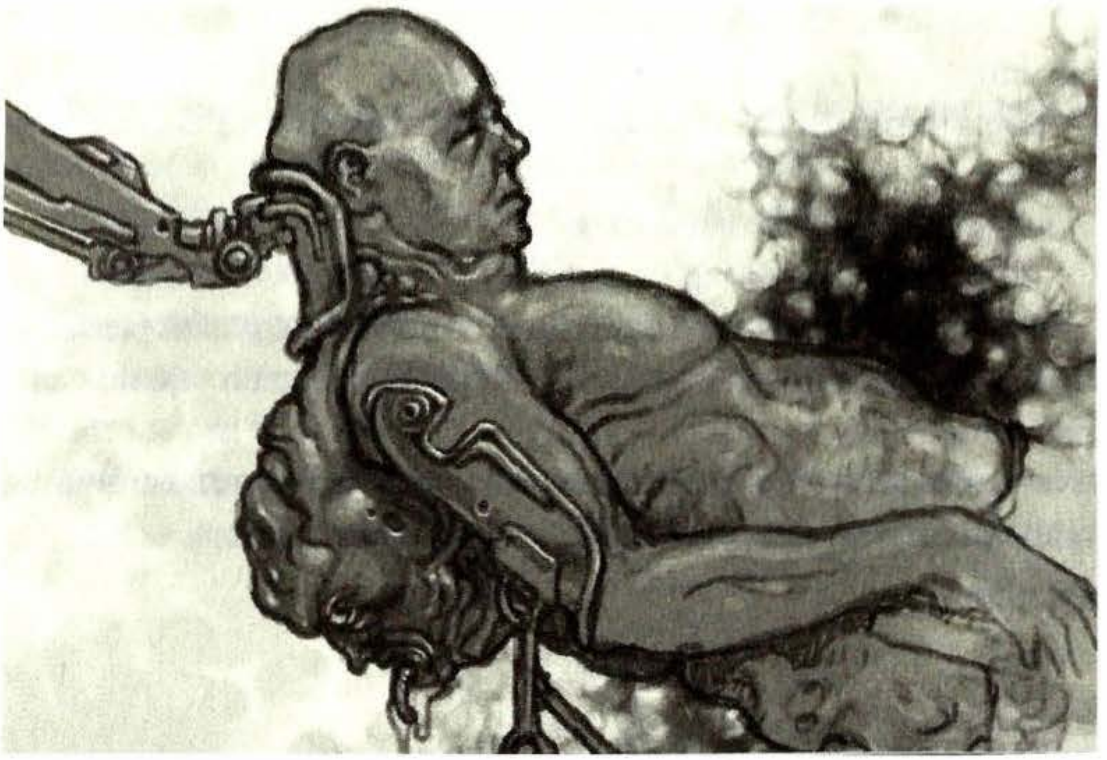

ZONA DE EST 2

SCENARIUL ŞI DESENELE: VIOREL PÎRLIGRAS

ATENȚIE
LA IMPACTUL
CU ȚĂRMUL!

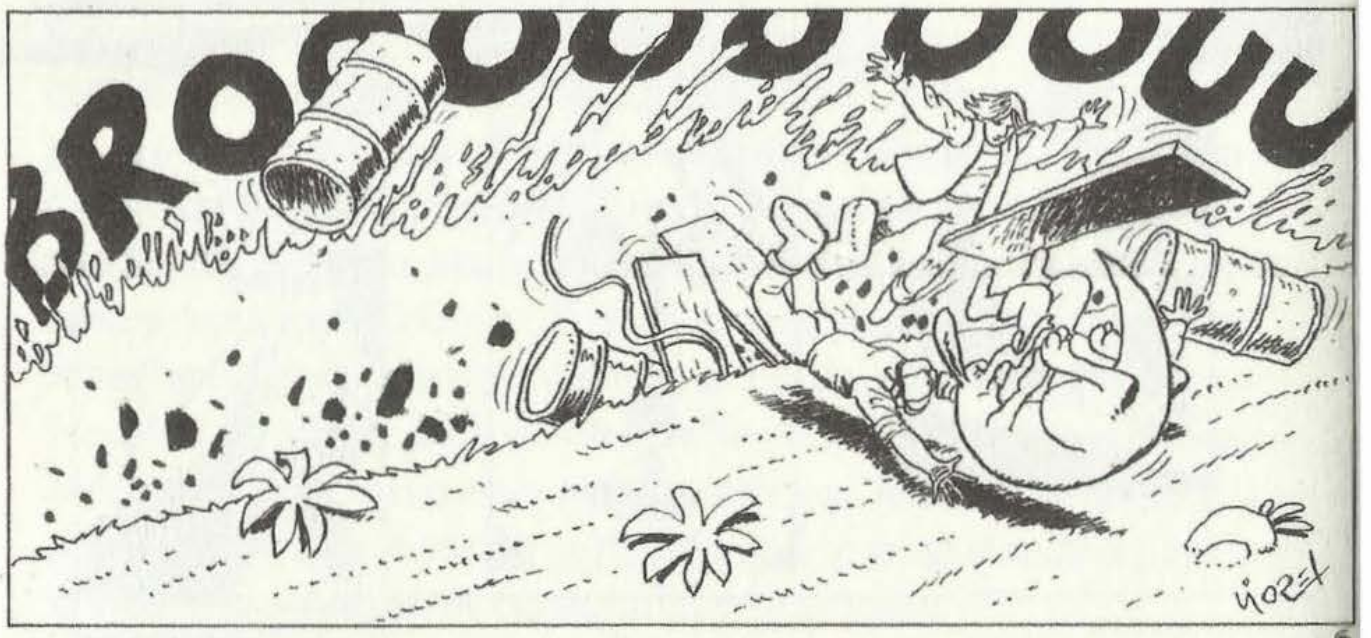
BROOOOOOUUU

SE CHEAMĂ CĂ AM AJUNS
MAI IUTE LA MAL.
SUNTEȚI
CU TOȚII
BINE?

UU-U-UU, BRAȚUL MEU!
MĂ OCUP EU DE EL!
CRED CĂ EU ȘI CROB VOM PLECA ÎN RECUNOAȘTERE PRIN PĂDURE!
SĂ NU VĂ EXPUNEȚI INUTIL!
DACĂ NAVA MEA AR FI FOST FUNCȚIONALĂ, AM FI SCANAT NUMAIDECÂT LOCUL!
OOOOH!
OOOOH!
O MAȘINĂRIE ÎNȚEPENITĂ!
ABANDONATĂ?
FLASC!
NOZET

NU-MI SPUNE NIMIC BUN GESTUL ĂSTA. S-O ȘTERGEM!
CROB!
COADA!
UF!
PROFESORE, SEVERUS! TREBUIE SĂ PLECĂM IMEDIAT! LA LOC DESCHIS SUNTEM ÎN PERICOL!
DUPĂ CE AM DAT DE UN ROBOT CARE OMOARĂ TOT CE MIȘCĂ, AICI ÎMI PARE A FI ȚINUTUL MAȘINĂRIILOR...
8.
!
...PERICULOASE!?
!?
?!
VA URMA...

4/2015/CPSFA 30/serie nouă

Pat Cadigan

ÎNGERUL

Indiferent ce s-a întâmplat, acum era sfârșitul. Îngerul mi-a spus cu mult timp în urmă, după ce l-am dus acasă, că exilații din lumea lui și din alte lumi nu rezistau mult după ce ajungeau aici. Li se întâmplau diverse lucruri, chiar dacă se atașau de cineva ca mine sau de o femeie. Se trezeau implicați în accidente sau îi omorau oamenii de aici, ca anticorpii dintr-un om care respinge sau luptă cu o boală. Cel puțin eu aparțineam de lumea asta, dar se pare că aveam să mor într-un accident de mașină, împreună cu Îngerul și femeia. Nu-mi păsa.

Liviu Surugiu

ULTIMUL VIS AL LUI MART SENSON

Încremeni. Sonia îl dădu la o parte. Apoi scoase un țipăt și căzu la podea. În fața sa, propriul ei chip, schimonosit, mărit înfricoșător, se mișca încet.

Jeff lovi cu piciorul ghemul de păr căzut de pe ceafa lui Mart Senson.

Cu mâinile la urechi, ca în fața unei orchestre dezlănțuite, acesta se legăna, încercând să se întoarcă.

cpsfa.ro
anticipatia.com

ISSN 1220-8620
00030
9 771220 862006